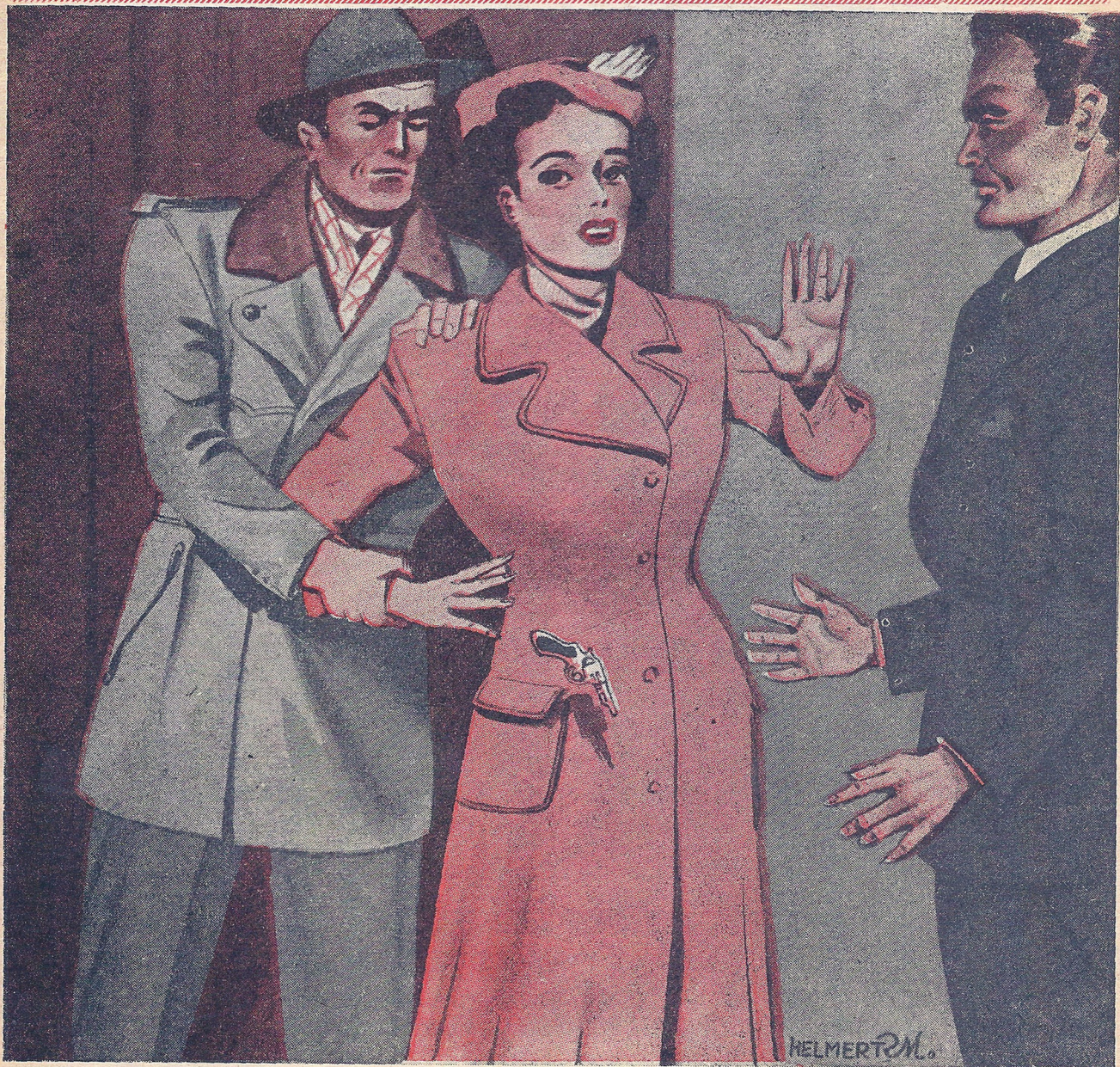

Nr. 43

John TEMPLAR

35 ct.
fr. 5.95

Belevenissen van een gentleman-avonturier

HET VINGER MYSTERIE

Iedere 14 dagen verschijnt een compleet verhaal

Alle rechten voorbehouden

Nadruk verboden

In deze serie is nog beperkt verkrijgbaar op aanvraag:

- Nr. 16 – De Overval op de First-State-Bank
- Nr. 17 – Het Eiland der verschrikking
- Nr. 18 – Een Strijd vol verrassingen
- Nr. 19 – Schaduw en Geheimnis over Tibet
- Nr. 20 – De Rovers van het Himalaya-Gebergte
- Nr. 21 – De Schatten der Zeerovers
- Nr. 22 – Het Festijn der Diamanten
- Nr. 23 – In de Greep van het Kwade
- Nr. 24 – Het Huis in de Mist
- Nr. 25 – De Strijd om het drijvend Casino
- Nr. 26 – Het Syndicaat des Doods
- Nr. 27 – Het Lotus-Mysterie
- Nr. 28 – Dr. Cheng contra John Templar
- Nr. 29 – De Valsmunters Centrale
- Nr. 30 – Nacht in San-Remo
- Nr. 31 – De vervloekte Diamant
- Nr. 32 – De Man met de Horrelvoet
- Nr. 33 – De lachende dood
- Nr. 34 – Het geheim van de Pyramide
- Nr. 35 – De Tempel des Doods
- Nr. 36 – Avontuur in Singapore
- Nr. 37 – Het debuut van de Octopus
- Nr. 38 – De Octopus ontmaskerd
- Nr. 39 – Het einde van de Octopus
- Nr. 40 – De terugkeer van Dr. Cheng
- Nr. 41 – De juwelen van Prins Sari
- Nr. 42 – Templar contra „Templar“
- Nr. 43 – Het Vinger Mysterie

In voorbereiding:

- Nr. 44 – De Gouden Baori

UITGEVERSBEDRIJF

ROKIN 174 – TEL. 32540 – AMSTERDAM – GIRO 532216

VOOR BELGIË

DE INTERNATIONALE PERS - ANTWERPEN - Kortemarkstraat 18 - TEL. 95895

Het Vinger Mysterie

HOOFDSTUK I.

Waarin een Brits minister zich laat masseren en zijn echtgenote een gramfoonplaatje draait.

Zijne Excellentie Lord Pierce Beatty, minister van Openbare Luchtvaart van Engeland, zat in zijn rijk gemeubileerde kabinet van het Ministerie in Whitehall. De prachtige kroonluchter en de bronzen bureaulamp waren ontstoken en verspreidden in het vertrek een zacht en warm licht, dat de binnenvallende duisternis door de grote, hoge vensters naar buiten drong. Ondanks het vroege middaguur — het was nog geen vier uur — brandden in alle kantoren reeds de lichten. Buiten hing een stinkende, grauwe mist, die als een vochtige dweil over de stad lag en het drukke verkeer in de straten van de Britse hoofdstad aanzienlijk vertraagde en belemmerde.

Lord Beatty trok zich evenwel weinig van het ongezellige weer aan. De radiatoren van de centrale verwarming verspreidden een heerlijke temperatuur in het ministeriële kabinet en de Engelse staatsman leunde behagelijk achterover in zijn bureaustoel en staaarde naar het gebeeldhouwde plafond. Hij was een niet onknappe, slank gebouwde en rijzige man van even in de vijftig. Het kastanjebruine haar, dat aan de slapen reeds lichtelijk begon te grijzen, lag krullend en golvend naar achteren gekamd. Onder het hoge, intellectuele voorhoofd stonden een paar smalle, bijgewerkte wenkbrauwen, die de bruine ogen sterk accentueerden.

Voor hem op het bureau, vlak naast de bronzen lamp, stond een kunstzinnig vervaardigde, zilveren portretlijst, waarin de foto van een knappe vrouw van middelbare leeftijd prijkte.

Lord Beatty's blikken gleden van het plafond naar de foto van zijn vrouw en dan greep zijn rechterhand plotseling naar zijn binnenzak, waaruit een bruin lederen portefeuille te voorschijn kwam. Na enig zoeken haalde hij er een foto uit, die hij gedurende een volle minuut aandachtig bestudeerde.

Zijn ogen namen een zachte uitdrukking aan toen zijn blikken het knappe, aantrekkelijk ge-

laat van een jonge vrouw streelden. Lord Beatty was dan ook smoorlijk verliefd op zijn maitresse, die ruim twintig jaren jonger was dan hijzelf en onder haar artistennaam Crace Swanson de reputatie genoot van één van Englands beste toneelspeelsters der laatste jaren. Doch een Britse minister kan zich tegenover de buitenwereld niet permitteren in het openbaar gezien te worden met een vrouw, die in zijn leven een grotere en belangrijker plaats inneemt dan zijn echtgenote en die derhalve dan ook meer kostte. De verhouding tussen Lord Beatty en Grace Swanson was geenszins een publiek geheim. Iedereen, zowel Lady Beatty als de beste vrienden van de minister, waren volkomen onbekend met de buitenechtelijke verhouding, welke hij sedert enkele jaren onderhield. Uiteraard moesten dus alle ontmoetingen in het volste geheim plaatsvinden en na alles geprobeerd te hebben, had Lord Beatty eindelijk de ideale oplossing gevonden.

Nu kon hij Grace Swanson verscheidene malen per week ontmoeten om enkele uren met haar door te brengen, zonder dat zijn vrouw of wie dan ook iets zou vermoeden.

Lord Beatty glimlachte fijntjes en borg de foto weer in zijn portefeuille, waarna zijn vinger op een klein wit belknopje drukte. Enkele ogenblikken later trad een jongeman van omstreeks dertig jaar na bescheiden aangeklopt te hebben, het kabinet binnen en bleef op twee meter afstand voor het enorme bureau staan.

— Hebt u gebeld, Excellentie? vroeg de particuliere secretaris van Lord Beatty.

De minister knikte en rommelde even met zijn beide handen in een stapel papieren, welke hij dan met een snel gebaar oppakte en op een klein tafeltje naast hem deponeerde.

— Zijn de rapporten van de vliegcramp bij Prestwick reeds binnen? vroeg hij dan zonder zijn secretaris aan te zien.

— Neen, Excellentie, antwoordde de jongeman. Er wordt echter druk aan gewerkt. Ik verwacht, dat alle rapporten morgenochtend tegen een uur of elf gereed zullen zijn. Er heeft dan op ons ministerie een conferentie plaats met alle deskundigen, die bij het onderzoek betrokken zijn geweest. Uw aanwezigheid zal

zeer zeker op prijs gesteld worden.

— Morgen? vroeg Lord Beatty.

Ja, Excellentie. De conferentie zou om twee uur aanvangen.

Zijne Excellentie maakte met een gouden potlood een aantekening in een naast hem liggende, langwerpige agenda, waarin al zijn afspraken nauwkeurig stonden opgetekend.

— Goed, Wilson, bijzondere omstandigheden voorbehouden, zal ik bij de conferentie aanwezig zijn. Verder is er geloof ik niets bijzonders. Ik ga nu heen. Laat de dringende correspondentie maar door Lord Paddleton tekenen; de rest doe ik morgen zelf wel.

— Uitstekend, Excellentie.

Wilson maakte een lichte buiging en verliet geruisloos het vertrek. Onmiddellijk daarop stond Lord Beatty op. Hij liep naar een in de muur ingebouwde kast, nam zijn jas, hoed en parapluie er uit en kleedde zich aan om uit te gaan. Even daarna, na eerst nog een blik in de spiegel te hebben geworpen, verliet hij zijn kabinet en stapte in een wachtende taxi. Onder het rijden stak hij een sigaret op, terwijl zijn gezicht langzamerhand een uitdrukking van voldoening en tevredenheid aannam. Onverschillig staarde hij door het raampje naar de mist, die in wolken door de straten rolde en gestadig dikker werd. De taxi — evenals alle overige voertuigen — kropen over het gladde plaveisel voort en onophoudelijk weerklonk het waarschuwend getoeter der auto's. Duidelijk klonken de misthoorns op de rivier.

Na een kwartier hield de taxi stil voor een groot pand in Regent Street. Het was een statig gebouw met twee ingangen en grote, door gordijnen afgeschermd vensters. Ter hoogte van de eerste etage waren een aantal marmen letters in de muur aangebracht, die een zesttal woorden vormden: „INSTITUTE FOR PHYSIC CULTURE EN BEAUTY”, terwijl boven de ene ingang „Ladies” en boven de andere „Gentlemen” stond.

Lord Beatty ging de gentlemen-ingang binnen en wisselde enkele woorden met de geuniformde portier, die achter een blank eiken bureautje in de hall zat.

— Hebt u een afspraak gemaakt, Excellentie? vroeg de man, die Lord Beatty reeds meerdere jaren als vaste bezoeker van het schoonheidsinstituut kende.

— Ja, om vijf uur, antwoordde de minister.

— Een ogenblikje, alstublieft, Excellentie.

De portier greep de telefoon, nam de hoorn van de haak en belde een nummer.

— Ja, met Bindle.... Zijne Excellentie Lord Beatty had een afspraak om vijf uur. ....ja ....goed ....uitstekend ....ik dank u.

Bindle legde de hoorn terug, schoof het toestel weg en stond op uit zijn stoel.

— De masseur wacht u in kamer zestien op de eerste etage, Excellentie.

Lord Beatty knikte dankend, stapte in de lift en liet zich naar de eerste verdieping brengen.

Kamer zestien was een eenvoudig, vierkant vertrek, waar een breedgebouwde, gespierde man in lange witte jas met korte mouwen zat te wachten.

Na enkele korte woorden ontkleedde Lord Beatty zich geheel, ging op de tafel, die midden in het vertrek stond, liggen en gaf zich volkomen over aan de vingers van de masseur, wiens taak het was Lord Beatty's lichaam soepel en slank te houden.

Na ongeveer twintig minuten stak de minister zijn hand op ten teken, dat hij het genoeg vond. Hij nam in een aangrenzende cel een lauwe douche en kleedde zich vervolgens snel aan, waarna hij met een paar korte woorden afscheid van de masseur nam en het vertrek verliet.

Het was enkele minuten voor zes toen de minister van Openbare Luchtvaart op de derde etage een deur binnenging waarop met nikkelen letters de woorden „Directie” en „Privé” te lezen stonden.

— Goedenavond Dr. Gingrich, begroette Lord Beatty de directeur van het instituut, die achter een groot bureau zat te schrijven.

Dr. Gingrich stond onmiddellijk op en kwam met uitgestoken hand op zijn voorname cliënt toe.

— Goedenavond, Excellentie, zei hij, hoe maakt u het?

— Ik voel me weer helemaal nieuw, Dr. Gingrich, antwoordde Lord Beatty. Die Fritz Kartman is werkelijk een uitmuntend masseur. Hij is in staat al mijn vermoeidheid in een kort ogenblik van me af te nemen.

Dr. Gingrich lachte voldaan en speelde met de gouden zegelring aan zijn linker ringvinger.

— Ik dank u voor het compliment, Excellentie, antwoordde hij. Kartman is inderdaad mijn beste masseur. Iedereen is dan ook buitengewoon over zijn werk tevreden. Eh.... mag ik zo vrij zijn te vragen Excellentie, of u nog een rendez-vous hebt?

Lord Beatty trok de smalle wenkbrauwen iets op en glimlachte geheimzinnig.

— Welzeker, Dr. Gingrich. Ik heb om zes uur een afspraak met miss Swanson.

— Een ogenblikje dan, Excellentie, ik zal even mijn vrouw bellen of miss Swanson reeds aanwezig is.

Hij liep naar zijn bureau terug, nam de hoorn op en draaide een nummer.

— Ja, met Oscar, Susan, zei hij. Lord Beatty is bij me en hij laat vragen of miss Swanson reeds aanwezig is.

Susan Gingrich, die de leiding van de damesafdeling van het instituut in handen had, knipoogde even intiem tegen de jonge aantrekkelijke vrouw, die tegenover haar aan het bureau zat en antwoordde dan:

— Ja, Oscar, miss Swanson zit voor me. Kamer twee en dertig is vrij.

Ze hing op en wendde zich tot Crace Swanson, de jonge, charmante toneelspeelster:

— Miss Swanson, Lord Beatty is aanwezig. Hij wacht u in kamer twee en dertig. U kent de weg, wel?

— Ja, mevrouw Gingrich, antwoordde de actrice. Ik voel me langzamerhand als kind in huis. Tot ziens, mevrouw Gingrich.

Ze stond op, drukte de vrouw achter het bureau de hand en liep met elegante tred de kamer uit.

Aan het einde van de gang bleef ze voor de deur van kamer twee en dertig staan. Ze wachtte even en ging dan naar binnen.

Lord Beatty zat reeds, ontdaan van jas en hoed, in een gemakkelijke fauteuil en rookte zwijgend een cigaret. Doch toen hij zijn vriendin binnen zag komen, doofde hij zijn sigaret uit, sprong overeind en liep op haar toe. Enkele ogenblikken stonden de beiden in een tedere omhelzing tegen elkaar aan, terwijl Lord Beatty zoete woordjes fluisterden in het kleine oortje van Grace Swanson, die rillend de strekende hand van haar minnaar op haar rug voelde.

— Blij, dat ik je weer zie, Pierce, fluisterde ze. Ik heb erg naar je verlangd sinds eergisteren. Soms vraag ik me wel eens af of ik wel ooit buiten je zou kunnen.

— Maar er is toch helmaal geen reden om buiten me te hoeven, lieveling, antwoordde Lord Beatty.

Grace Swanson haalde een beetje ontmoedigd de schouders op en keek de knappe man diep in de bruine ogen.

— Ik weet het niet, Pierce, antwoordde ze. Soms ben ik werkelijk bang je eens kwijt te raken. Het is allemaal zo intens moeilijk. Jij

bent getrouwd, hebt reeds grote kinderen, je hebt een positie, die even wankel is als een kaartenhuis indien er iets mocht uitlekken van onze verhouding. Scheiden kun je derhalve ook al niet, want het staat nu eenmaal niet, dat een Britse minister zijn vrouw in de steek laat om met een toneelspeelster er vandoor te gaan.

Lord Beatty lachte zachtjes en kustte haar op de roze wang.

— Maar, Grace, lieveling, toch, je maakt het jezelf toch zo moeilijk. Wie zegt je, dat ik mijn vrouw niet in de steek zou willen laten voor jou.

— Goed, Pierce, dat weet ik wel. Je hebt me dikwijls genoeg gezegd, dat je zoudt willen scheiden om met mij te trouwen. Maar je doet het alleen niet.

— Ik heb je ook gezegd, dat ik niet aan een scheiding kan gaan beginnen zolang ik minister ben.

— Je kunt je hele verdere leven wel minister blijven, Pierce.

Lord Beatty zuchtte.

— Ik hoop het niet, zei hij oprecht. Ik heb die portefeuille aangenomen om onze premier een plezier te doen, en natuurlijk ook vanwege de hoge inkomsten, al ben ik, zoals je weet, daar niet van afhankelijk. Zodra er een kabinetscrisis intreedt en wij aftreden ben ik helemaal en altijd voor jou. Ik neem niet opnieuw een portefeuille aan, wat men mij er ook voor zal willen bieden.

— Meen je dat Pierce?

— Dat zweer ik je, Grace. Kom, laten we op de divan gaan zitten.

Zij namen naast elkaar plaats op het lage meubelstuk en gedurende bijna een heel uur werd er geen woord gesproken. Lord Beatty zoog zijn door sport gestaalde lichaam vol met Grace Swanson's bekoorlijkheid en beide mensen beleefden een kort ogenblik van het hoogste geluk, dat er op aarde te krijgen is....

- 0 -

Het was precies drie dagen later, dat Lord Beatty 's avonds met zijn echtgenote bij het knapperend haardvuur in de grote salon van zijn woning zat. De verschillende schemerlampen verspreidden een zacht en aangenaam licht, dat door de licht behangen wanden weerkaatst werd en terugviel op de dikke kostbare tapijten, waarmede het vertrek belegd was.

Lady Beatty zat tegenover haar echtgenoot aan de andere zijde van de open haard, waarin de dikke houtblokken verzwolgen werden door

lekkende vlammen. Zij zag er voor haar leeftijd bijzonder goed uit. De slanke, nog goed gevormde gestalte was gehuld in een zwarte, eenvoudige japon van dunne wollen stof. De donker blonde haren lagen als een krans rond het fleurige gezicht en waren met zorg gekapt.

Lady Beatty was verdiept in de lectuur van een dik boek, dat opengeslagen op haar schoot lag. Op geregelde tijden bewoog haar slanke hand en sloeg zij een bladzijde om. Dan flonkerde de grote diamant aan haar vinger in het licht van de leeslamp, die achter haar fauteuil stond. Af en toe dwaalden haar blikken even van de tekst af om een ogenblik te blijven rusten op het gelaat van haar man, die lui achterover in zijn fauteuil hing en verzonken was in een diepe slaap, welke een gevolg was van zijn zeer drukke werkzaamheden op het ministerie. Zijn ademhaling was regelmatig en zijn borst welfde gestadig op en neer.

Op de hoge, gebeeldhouwde schouw stond een koperen pendule onder een glazen stolp. De kunstzinnig gesmede slinger bewoog zich traag van links naar rechts en heel vaag weerklonk een zacht getik. De wijzers stonden op kwart over negen en kropen langzaam voorwaarts over de wit-emaillen plaat. Ergens in het huis klonk plotseling een bel, die snel achter elkaar drie maal overging. Lord Beatty hoorde het niet, doch zijn vrouw klapte het boek dicht na er een stukje papier tussen gestoken te hebben en keek op haar gouden polshorloge.

— Kwart over negen, mompelde ze, terwijl haar blikken weer op het gezicht van haar slapende ega bleven rusten. Wie zou dat nog kunnen zijn?

Enkele ogenblikken later trad een keurig in het zwart geklede butler binnen die een plat, rond pakje in de hand hield. Bij de deur bleef hij staan en wachtte tot zijn meesteres hem zou vragen wat hij wilde.

— Wat is er, Harris? vroeg ze met een muzikale stem.

— Dit pakje werd zojuist voor u afgegeven, mylady, antwoordde het factotum. Hij deed enkele stappen voorwaarts en overhandigde de vrouw het kleine pakje.

— Was er geen briefje bij? vroeg zij. Of heeft de bezorger iets gezegd?

— Neen, mylady. Het werd alleen maar afgegeven.

— Goed, dank je, Harris, je kunt wel gaan.

Harris maakte een stijve buiging en verliet geruisloos het vertrek.

Inmiddels was Lady Beatty begonnen het dunne koordje los te knopen en het papier er af te wikkelen. Er kwam een plat, rond kartonnen doosje uit. Voorzichtig lichtte Lady Beatty de deksel op en met haar andere hand greep ze een plat, rond voorwerp, dat in zijdepapier gewikkeld was. Het bleek een grammofoonplaat te zijn, waarop evenwel geen etiket met titel was aangebracht. De plaat was zwart, zoals alle grammofoonplaten en droeg geen enkel teken.

Juist wilde zij opstaan om met de plaat naar de pick-up te lopen toen haar oog viel op een kleine enveloppe, die onder in het doosje lag. Er stond niets op geschreven.

Haar vingers scheurden het couvert open en namen er een klein briefje uit, waarop met een schrijfmachine enkele regels getypt waren.

„Geachte Lady Beatty,

„Ik zend u hierbij een grammofoonplaat. „De prijs bedraagt £ 2000,—, het geen mis- „schieen hoog mag lijken, doch nadat u hem „gespeeld zal hebben zult u het met mij eens „zijn, dat mijn prijs volkomen gebillijkt is. „Als u hem soms per ongeluk mocht laten „vallen, dan is dit niet zo'n grote ramp aan- „gezien er nog enkele copieën in mijn be- „zit zijn. Misschien stelt u ook belang in een „aantal foto's, die deze plaat eventueel zou- „den kunnen illustreren. Ik bel u zo dade- „lijk wel even op.”

De ondertekening bestond uit een keurig getekende vinger, die waarschuwend opgestoken was. Verder ontbrak iedere naam of adres.

Het was te begrijpen, dat Lady Beatty niet wist waar ze aan toe was. De bedoeling van dit briefje ontging haar ten ene male en ze vroeg zich dan ook met grote belangstelling af, wat de plaat had te betekenen.

Daarom stond ze op, liep naar de pick-up en legde de plaat op de ronde schijf, waarna ze de motor aanzette en de naald op de plaats zette. Ze deed enkele stappen achteruit, leunde tegen het dressoir en toen hoorde ze:

— Blij je weer te zien, Pierce. Ik heb erg naar je verlangd sinds eergisteren. Soms vraag ik me wel eens af of ik wel ooit buiten je zou kunnen.

— Lady Beatty herkende deze vrouwenstem niet, doch de voornaam van haar man, die de onbekende vrouw had uitgesproken, deden haar blikken opnieuw naar het gezicht van Lord Beatty glijden. Toen klonk echter uit de luidspreker een haar welbekende stem. De stem van haar echtgenoot:

— Maar er is toch helmaal geen reden om buiten me te hoeven, lieveling.

— Ik weet het niet, Pierce, antwoordde de lieveling. Soms ben ik werkelijk bang je eens kwijt te raken. Het is allemaal zo intens moeilijk. Jij bent getrouwd, hebt reeds grote kinderen, je hebt een positie, die even wankel is als een kaartenhuis indien er iets mocht uitlekken van onze verhouding. Scheiden kun je derhalve ook al niet, want het staat nu eenmaal niet, dat een Britse minister zijn vrouw in de steek laat om met een toneelspeelster er van door te gaan.

Er klonk een innige kus uit de luidspreker.

— Maar, Grace, lieveling toch, je maakt het jezelf toch zo moeilijk. Wie zegt je dat ik mijn vrouw niet in de steek zou laten voor jou?

— Goed, Pierce, dat weet ik. Je hebt me dikwijls genoeg gezegd, dat je zoudt willen scheiden om met mij te trouwen. Maar je doet het alleen niet.

— Ik heb je ook gezegd, dat ik niet aan een scheiding kan gaan beginnen zolang ik minister ben.

— Je kunt je hele verdere leven wel minister blijven, Pierce.

Er klonk een diepe zucht, die kennelijk door Lord Beatty geslaakt werd.

— Ik hoop het niet. Ik heb die portefeuille aangenomen om onze premier een plezier te doen, en natuurlijk ook vanwege de hoge inkomsten, al ben ik, zoals je weet, daar niet van afhankelijk. Zodra er een kabinetscrisis intreedt en wij aftreden, ben ik helemaal en altijd voor jou. Ik neem niet opnieuw een portefeuille aan, wat men mij er ook voor zal willen bieden.

— Meen je dat, Pierce?

— Meen je dat, Pierce?

— Dat zweer ik je, Grace. Kom, laten we op de divan gaan zitten.

Toen begon de plaat te krassen en even later tilde Lady Beatty de weergever op en zette de motor af. Minutenlang stond ze naar de zwarte schijf te staren, die haar zulk een ontzettende onthulling had gedaan.

Pierce, haar eigen man met wie ze reeds meer dan twintig jaren gelukkig getrouwd was geweest, had zojuist gezworen, dat hij weldra voor altijd bij een andere vrouw zou blijven. Het idee alleen al deed Lady Beatty duizelen. Ze tastte met haar hand naar het voorhoofd en voelde hoe tranen van onuitsprekelijk verdriet opwelden in haar mooie ogen. Pierce, haar man, had een maitresse... en toneelspeelster... Grace....

Ze keerde naar haar fauteuil terug en liet zich er lusteloos in vallen. Grace? Zou die vrouw niemand minder zijn dan de beroemde Grace Swanson? Het was afschuwelijk! Welk een sensationele onthulling zou dit kunnen betekenen tegenover de buitenwereld? Het schandaal zou niet te dragen zijn. Lord Beatty, minister van Openbare Luchtvaart had een verhouding met de beroemde toneelspeelster Grace Swanson. Wat moest ze doen?

Ze nam het briefje op en herlas de weinige regels, die er op getypt waren. Twee duizend pond vroeg die chanteur. Twee duizend pond voor een gramfoonplaat, die één van de grootste schandalen der laatste jaren zou kunnen veroorzaken. En er werd ook nog in het briefje gesproken over bijpassende foto's, die het gesprek tussen haar man en de toneelspeelster zouden kunnen illustreren.

Lady Beatty rilde en zij voelde zich misse-lijk. Huilen kon ze niet eens, zó had deze onthulling haar aangegrepen. Ze was volkomen uit haar geestelijk evenwicht geslagen. Zou ze met Grace Swanson gaan spreken? Haar voorstellen om haar man met rust te laten? Maar die gramfoonplaat zou blijven bestaan. Het ding zou als het zwaard van Damocles boven haar hoofd blijven hangen, als een dreigend gevaar voor het geluk van haar en haar kinderen wier naam eveneens door dit schandaal besmeurd zou worden.

— Pierce, riep ze plotseling, terwijl ze met de punt van haar schoen tegen zijn voet stootte. Pierce, word eens wakker.

Lord Beatty zuchtte een paar maal heel diep, liet het hoofd van links naar rechts rollen en zou onmiddellijk weer terugggevallen zijn in die toestand van tijdelijke verdoofdheid als niet Lady Beatty haar man voor de tweede maal en iets harder had aangestoten.

Lord Beatty geeuwde lang en gerekt, opende slaperig de ogen en kroop moeizaam overeind. Hij veegde met zijn hand over het gezicht en zei:

— Hè, hè, ik schijn in slaap gevallen te zijn, lieveling. Neem me niet kwalijk.

Het woord lieveling deed Lady Beatty rillen. Hoe graag zij het anders ook uit de mond van haar man gehoord had, deze keer vervulde het haar met afschuw en walging.

— Je hebt inderdaad geslapen, Pierce, antwoordde zij koeltjes.

Lord Beatty wierp een snelle blik naar zijn vrouw en enkele ogenblikken onderzocht hij het strakke, uitdrukkingloze gelaat. Hij had

een vreemde koele toon bespeurd, die hem volkomen onbekend was.

— Ben je niet goed, Hilda? vroeg hij.

— Ik ben volkomen in orde, Pierce, antwoordde ze. Maar ik begin schoon genoeg te krijgen van je walgelijke gedrag.

Lord Beatty ging recht overeind zitten en staarde met grote ogen naar zijn vrouw. Zo had hij haar nog nooit gezien of horen spreken. Zij leek een volkomen onbekende voor hem. Zou ze....?

— Wat.... wat bedoel je? vroeg hij schoorvoetend. Je doet zo vreemd.

— Ik bedoel alleen maar, dat ik er genoeg van heb om door jou alleen gebruikt te worden voor het ophouden van je reputatie. Ik wens niet langer als het vijfde wiel aan de wagen beschouwd te worden. Ik duld niet langer, dat je doorgaat voor de gelukkige getrouwde echtgenoot, terwijl je er een maitresse op na houdt.

— Mai.... maitresse? stotterde de staatsman. Je wilt toch niet insinueren, dat ik....

— Ik insinueer niets, Pierce. Ik heb je alleen getoond, dat ik volkomen op de hoogte ben van je verhouding met die Grace.... Swanson.

Ze had op goed geluk deze achternaam gebruikt en nu zou moeten blijken of zijn vriendin werkelijk de beroemde toneelspeelster was.

— Grace.... Swanson? fluisterde Lord Beatty, wiens gelaatskleur een totale verandering had ondergaan. Zijn gezicht was asgrauw en zag er plotseling tien jaar ouder uit. In zijn ogen lag een koortsachtige blik van angst. Zijn neusvleugels trilden nerveus en zijn vingers trommelden onrustig op de armleuning van zijn fauteuil.

— Pierce, ik weet alles en je kunt de situatie, waarin je mij gebracht hebt alleen maar erger maken, door nu alles te gaan ontkennen. Ik zeg je, dat ik de bewijzen in handen heb. Ik weet, dat je Grace Swanson gezworen hebt voor altijd bij haar te blijven zodra je geen minister meer bent, dat je van mij zou gaan scheiden en al die dingen meer. Ik heb de bewijzen, Pierce, en het enige wat ik van je verlang, is een volledige bekentenis.

Lord Beatty zat als een gebroken man in zijn stoel. Het hoofd, dat anders fier omhoog gericht was, hing slap op de borst, zijn ademhaling ging gejaagd en het bloed was uit zijn gezicht weggestroomd.

— Is het waar, Pierce, dat je een verhouding hebt met Grace Swanson?

Twee volle minuten bleef het doodstil in de salon. De atmosfeer was drukkend en gespan-

nen. Slechts het regelmatig tikken van de pendule op de schouw verbrak deze stilte. Toen antwoordde Lord Beatty zonder op te zien:

— Ja.... Hilda.... het is waar....

Dat was het enige wat Lady Beatty gevreesd had. Nu had ze volkomen zekerheid, het laatste beetje twijfel, waarin ze zich als een wanhopige had vastgeklemd was vervlogen. Hij had het toegegeven. Hij had haar bedrogen en koesterde het plan zich te laten scheiden.

Lady Beatty's zenuwen, die tot het uiterste gespannen waren geweest, bezweken en ze barstte in tranen uit. Een hysterische huilbui maakte zich van deze geschokte vrouw meester, ze gilte het uit, smeekte haar man zich te bedenken en bij haar te blijven. Doch Lord Beatty zat als een bewusteloze in zijn stoel en gaf geen antwoord. Het bloed klopte in zijn oren, het bonste in zijn hoofd, de kamer scheen voor hem te draaien als een mallemolent....

— Ja.... het is waar...., mompelde hij afwezig zonder te merken, dat zijn vrouw ten prooi was aan een hevige zenuwshock, die haar op die avond tien jaar ouder maakte.

De molen van het noodlot was begonnen te malen en weldra zou het geluk van meerdere mensen verbrijzeld worden tussen de enorme molenstenen, waaraan geen ontkomen mogelijk was.

HOOFDSTUK II.

Waarin John Templar over geld begint te spreken en Lady Beatty zich onbehagelijk voelt.

John Templar stond voor het hoge venster van de salon en staarde in gedachten naar de roestbruine bladereen, die door de krachtige najaarsstorm in wilde jacht over het rustige St. James Square gejaagd werden. De kale bomen stonden als naakte karkassen recht overeind en poogden bestand te blijven tegen de onmedogenloze rukwinden, die vanuit oostelijke richting kwamen aanzetten.

Het was doodstil in de ruime, warm ingerichte salon. Het open haardvuur brandde vrolijk en telkens weerklonk het gezellige geknapper van de houtblokken.

Templar stond te peinzen. Zijn gedachten gingen uit naar zijn vriend Charles en diens vrouw Ophelia. Het tweetal was enkele dagen geleden vertrokken naar New York, waar zij bij de ouders van Ophelia enkele maanden zouden doorbrengen. Het huwelijk had van Char-

les in wezen toch een ander mens gemaakt. Charles was niet langer de spontane avonturier van vroeger. Hij hunkerde niet langer naar opwindende avonturen, naar strijd op leven en dood met de onderwereld van onverschillig welke stad. Neen, Charles had iets bezadigd gekregen, iets wat men bij vele gelukkig getrouwde mannen aantreft.

En daarom was het grote herenhuis aan St. James Square zo leeg. Maryse, Templar's charmante vriendin, was op haar kamer op de eerste verdieping. James, de trouwe huisknecht, rommelde wat in de keuken en John stond reeds meer dan een uur voor het raam.

Ja, het huis was leeg. Hij hoorde niet meer de vrolijke lach van Ophelia, noch de vele bezwaren van Charles wanneer een nieuw plan geopperd werd. De kleine echtelijke ruzietjes tussen Charles en Ophelia deden de overige bewoners niet langer opschrikken. Er ontbrak iets....

Templar's blikken volgden een glanzende limousine, die plotseling het plein was komen opdraaien. Het was een enorme zespersoons wagen, die langzaam naderbij kwam.

Enkele ogenblikken later stopte de auto voor het huis van de avonturier. Een keurig geklede chauffeur stapte uit, opende het achterportier en toen gleed er een trek van verbazing over het gelaat van de avonturier.

De heer, die achter uit de limousine gestapt was herkende de avonturier als Lord Pierce Beatty, de Britse minister van Openbare Luchtvaart. Templar bleef staan kijken toen de staatsman door het tuinhekje ging en de stoep opliep naar de voordeur. Toen weerklonk de bel in de hall en enkele ogenblikken later kondigde James aan, dat Lord Beatty een kort onderhoud wenste met John Templar, die in society-kringen beter bekend was onder de naam van Sir Neville Carlisle.

— Laat Lord Beatty maar binnen, James, antwoordde Templar, terwijl hij zich naar het midden van de salon begaf.

Lord Beatty maakte een nerveuse indruk toen hij even later het vertrek betrad.

— Neemt u mij niet kwalijk, Sir Neville, zei de staatsman, terwijl hij Templar de hand drukte. Maar een zeer dringende aangelegenheid noodzaakt mij uw oordeel en, indien mogelijk, uw hulp in te roepen.

John Templar nodigde de staatsman uit plaats te nemen naast het haardvuur en offerde een sigaar.

— Wat zou ik voor u kunnen doen, Excel-

lentie? vroeg hij, nadat hij vuur gegeven had.

— Sir Neville, begon de minister, u zult zich wellicht afvragen waarom ik mij juist tot u en niet tot een particulier detective wend, doch bepaalde redenen hebben mij hierheen gedreven. Ik herinner mij namelijk uit de dagbladen vernomen te hebben, dat u indertijd betrokken geweest bent bij die Octopus-affaire, waarvan de hele wereld de mond vol had. Ik herinner mij, dat u de persoon was, die er in slaagde deze meester-misdadiger te ontmaskeren en zijn ben-de op te rollen. Is dat juist?

— Inderdaad, Excellentie, antwoordde de avonturier, die zich met stijgende nieuwsgierigheid zat af te vragen welke intrige de minister tot hem gedreven had.

— Sir Neville, vervolgde Lord Beatty na enkele malen aan zijn sigaar getrokken te hebben. Ik zou het ten zeerste op prijs stellen indien u mij vooruit zoudt willen beloven de strengste geheimhouding in acht te nemen ten aanzien van al hetgene ik u zou willen vertellen. Ik ben het slachtoffer geworden van een chanteur, die in staat zou kunnen zijn een opzienbarend schandaal te veroorzaken, waarvan niet alleen ik, doch ook mijn vrouw en kinderen, alsmede de stabiliteit van onze regering de dupe zou kunnen worden.

Lord Beatty zweeg even en staarde de avonturier doordringend aan toen deze geen antwoord gaf.

— Kunt u mij die belofte geven, Sir Neville? vroeg hij dan.

— Vanzelfsprekend, luidde het korte en eenvoudige antwoord, dat Lord Beatty evenwel scheen te bevredigen.

— Goed dan, Sir Neville, vervolgde hij. U moet namelijk weten, dat ik sedert ongeveer een jaar een verhouding heb met een zeer beroemde toneelspeelster.... eh.... de vermaarde Grace Swanson, die op uitnemende wijze de Ophelia-figuur uit Hamlet vertolkt. Eh.... u begrijpt, Sir Neville, als mannen onder elkaar, dat een dergelijke verhouding in wezen niet zo vreemd is, doch u zult tevens verstaan, dat het voor een man in mijn positie funest zou zijn, indien de buitenwereld hiervan iets verneemt. Dat is dan ook de reden waarom ik juist naar u ben gekomen. U bent zelf een lid van onze society, een man uit een van de beste families van Engeland, die veel gemakkelijker zal kunnen aanvoelen in welk parket ik mij bevind dan een particulier detective, die misschien uit de laagste klassen der bevolking omhoog is geklommen. Ik zou uw raad en hulp willen in-

roepen, Sir Neville, omdat ik het slachtoffer ben geworden van een chanteur, die mijns inziens medogenloos te werk gaat en niemand zal sparen om zijn doel te bereiken. Gisteravond ontving mijn vrouw een gramfoonplaat, die een gesprek tussen miss Swanson en mij weergaf. Een gesprek, dat op een nogal intieme toon gevoerd werd en waarbij ik miss Swanson bepaalde toezeggingen en beloften deed. Ik zinspeelde in dit gesprek namelijk op een eventuele echtscheiding. U zult geen moeite hebben om te begrijpen, welke uitwerking het draaien van deze plaat op mijn vrouw heeft gehad. Die gramfoonplaat heeft haar iets geopenbaard, waarvan zijn het bestaan niet kon vermoeden. Nog nooit heeft mijn vrouw getwijfeld aan mijn oprechtheid en trouw ten opzichte van haar; geen enkel vermoeden in die richting was ooit bij haar opgekomen. En gisteravond — zo geheel onverwachts en zonder ook maar iets te zijn voorbereid, werd haar onthuld, dat ik een intieme verhouding onderhield met een beroemde actrice, wier reputatie thans evenzeer op het spel staat als de mijne.

Templar stak plotseling de hand op en vroeg:

— Mag ik weten, Excellentie, waar dat betrokken gesprek gevoerd werd?

— Zeker, ik zal u alles vertellen. U moet weten, dat zich in Regent Street het Institute voor Physic Culture en Beauty bevindt. Een zeer bekende instelling, welke uitsluitend door het betere publiek bezocht wordt. Ik laat mij hier regelmatig masseren. Het instituut bestaat uit twee aan elkaar grenzende percelen, het ene is voor dames, het andere voor heren. Van binnen is er geen verbinding tussen beide percelen, behalve op de derde en vierde etage. Daar bevinden zich over de gehele lengte van het gebouw een twintigtal kamers, welke zowel vanuit het ene pand als ook uit het andere betreden kunnen worden. Men kan zo'n kamer dus vanuit het gebouw voor dames alsuit het gebouw voor heren betreden. Iedere kamer heeft derhalve twee deuren. In deze kamers, Sir Neville, kunnen mannelijke bezoekers bepaalde vrouwelijke bezoekers ontmoeten en... enfin u begrijpt de rest wel.

— Worden deze ontmoetingen door de directie van het instituut tot stand gebracht? vroeg Templar.

Lord Beatty knikte bevestigend.

— Ja, zei hij, u zoudt het instituut tegelijkertijd een rendez-vous huis kunnen noemen. Doch niet iedereen wordt in de gelegenheid gesteld iemand aldaar te ontmoeten. U begrijpt, dat

een chanteur een zeer vruchtbaar terrein op de derde en vierde etage van het instituut zou vinden. En het blijkt, dat er thans een chanteur op die etages werkzaam is.

— Bestaat de mogelijkheid, dat de directie van het instituut de hand in deze chantage-pogingen heeft? vroeg Templar. Wie is de directeur eigenlijk?

— De beide instituten worden geleid door Dr. Gingrich en diens vrouw. Ik kan mij niet voorstellen, dat Dr. Gingrich of mevrouw Gingrich iets met deze affaire te maken hebben.

— Vertelt u mij eens, Excellentie, op welke wijze men getracht heeft u te chanteren? Uw echtgenote is nu toch op de hoogte van uw verhouding.

— Bij de plaat was een briefje gevoegd, waarop... enfin, leest u zelf maar.

Lord Beatty overhandigde Templar het briefje, dat Lady Beatty de vorige avond gelijk met de gramfoonplaat had ontvangen. Templar las het en stak het in zijn portefeuille.

— Met uw goedvinden zal ik het behouden, Excellentie.

— U... U bent dus bereid mij te helpen?

— Ja, luidde het antwoord. Maar zeker niet omdat ik medelijden heb met u of uw reputatie, aangezien het gebleken is, dat u de onbesproken reputatie, welke u tot dusver genoten hebt, geenszins waard bent. Deze woorden klinken misschien hard en het mag u vreemd voorkomen, dat ik mij aanmatig een dergelijke toon aan te slaan tegenover een minister van het Britse Rijk, doch ik ben nu eenmaal een man, die ontzettend gekant is tegen ongerechtigheid. Het verdriet, dat u ongetwijfeld uw echtgenote hebt aangedaan, weegt veel zwaarder dan een blaam op uw reputatie. Ik help u dan ook alleen omdat ik de gelegenheid geboden krijg een misdadiger uit te schakelen. Deze chanteur verlangt van u tweeduizend pond voor de plaat en eventuele foto's. U bent het natuurlijk met me eens, dat dit heus niet zijn laatste eis is, ondanks dat u de plaat reeds in uw bezit hebt. Hij schrijft zelf, dat hij er copieën van heeft, die hij onmiddellijk zal aanwenden zodra hij opnieuw geld nodig heeft. Het is dus niet zaak om eenvoudig die twee duizend pond te betalen maar om te voorkomen, dat men u meer zal afpersen.

— Wat zal uw honorarium zijn, Sir Neville? vroeg Lord Beatty.

Templar dacht even na en glimlachte fijntjes.

— Ik zei u reeds, Excellentie, dat ik niet in het minst medelijden met u heb, noch met uw

persoon of reputatie, noch met uw inkomen. Ik zal u helpen, u bevrijden van de persoon, die u thans chanteert, doch ik verlang voor mijn diensten een aanzienlijk bedrag, dat u misschien zal doen terugkrabbelen.

— Hoeveel?

— Twee duizend pond....

— Twee?....

— Twee duizend pond en geen shilling minder.

Lord Beatty wierp zijn sigaar in de open haard en stak een sigaret op.

— Accoord, Sir Neville, ik zal het u betalen.

Hij haalde een klein chèqueboekje uit zijn binnenzak, nam zijn vulpen en begon te schrijven.

— Hier hebt u vast een chèque voor vijf honderd pond, Sir Neville. De rest na het beëindigen van uw taak. Doch nu zijn er nog enkele dingen, welke ik met u wens te bespreken. De persoon, die met een opgeheven wijsvinger ondertekent en van mij twee duizend pond verlangt, moet zich volgens mij in het Instituut ophouden. Het moet een man zijn, die daar werkzaam is of er zeer dikwijls komt. Het eerste lijkt me aannemelijker. Maar wie is het? Dr. Gingrich of zijn vrouw? Carol Heggen, Fritz Kartman of iemand anders?

— Wie zijn Carol Heggen en Fritz Kartman? vroeg Templar.

— Carol Heggen is de secretaris van Dr. Gingrich en Fritz Kartman is de masseur, die mij steeds masseert.

— Hoeveel personeel is er in de beide instituten werkzaam, denkt u?

— Naar schatting ongeveer veertig dames en heren. In het dames-instituut worden de cliënten uiteraard door vrouwelijk personeel behandeld.

— Ik veronderstel, dat u niet de enige cliënt van het instituut bent, die het slachtoffer van de chanteur is geworden, meende Templar. Alle personen, die elkaar op de derde en vierde etage van het instituut ontmoeten, hebben de een of andere reden om hun ontmoetingen strikt geheim te houden. De chanteur in kwestie heeft daartoe waarschijnlijk in alle of althans in een groot aantal vertrekken een geheime microfoon opgesteld, door middel waarvan hij het gesproken woord vastlegt op de gramfoonplaat.

— Maar hoe kunt u het dan verklaren, dat hij tevens in het bezit is van verschillende foto's?

— Omdat hij natuurlijk ergens een camera opgesteld heeft, die langs elektrische weg draai-

baar is en waarmede hij opnamen kan maken, zonder zelf in de kamer aanwezig te zijn. Neen, dat zijn de kleinste bezwaren.

— Denkt u, dat het verstandig is, wanneer ik over dit voorval zou spreken met Dr. Gingrich? vroeg Lord Beatty.

Templar dacht enkele ogenblikken na en schudde dan langzaam het hoofd.

— Neen, zei hij. Het lijkt me verstandiger wanneer u er met niemand over spreekt Excellentie. U moet namelijk weten, dat ik het voornemen heb zelf met Dr. Gingrich te gaan spreken. Ik zal hem niet zeggen, dat zijn cliënten gehanteerd worden, doch ik wil proberen mij in een dergelijke situatie geplaatst te krijgen als waarin u zich tegen wil en dank bevindt.

— U bedoelt, dat u zelf met een dame een afspraak wil maken in het Instituut? vroeg Lord Beatty verbaasd.

— Inderdaad.

— Maar dat zal waarschijnlijk een dame zijn, die van alles op de hoogte gesteld wordt, meende de minister.

— Juist. Een medewerkster van mij zal als mijn maitresse fungeren. Het is voor mij een klein kunstje om te onderzoeken of zich in het vertrek een microfoon en camera bevindt. A propos, bent u van plan uw verhouding met miss Swanson door te zetten of te stoppen?

Lord Beatty gaf niet onmiddellijk antwoord. Hij staarde in gedachten uit het hoge venster naar buiten en scheen op dat moment een zware innerlijke strijd te voeren. Templar wilde hem hierin niet storen en wachtte geduldig tot zijn nieuwe klant een beslissing had genomen.

— Ik geloof, Sir Neville, antwoordde hij uiteindelijk, dat ik niet het voornemen heb miss Swanson in de steek te laten. Zij betekent te veel voor mij om afstand van haar te doen.

— In dat geval zoudt u er het beste aan doen uw verhouding met miss Swanson voort te zetten en eenvoudig door te gaan haar op de gebruikelijke wijze te ontmoeten. Het wil mij voorkomen, dat dit mijn onderzoek aanzienlijk zal vergemakkelijken. Mag ik zo vrij zijn te vragen wanneer u weer een ontmoeting met miss Swanson hebt?

— Morgenmiddag om zes uur, antwoordde Lord Beatty.

— Is het mogelijk, dat u mij een introductie verschaft bij Dr. Gingrich. Het lijkt me, dat ik met een introductie van u gemakkelijker toegang zal verkrijgen tot de vertrekken, waar de rendez-vous plaats hebben.

— Daar tegen heb ik niet het minste be-

zwaar, antwoordde de minister. Ik zal Dr. Gingrich opbellen en u een geschreven introductie meegeven. Wanneer denkt u te gaan?

— Ik wilde proberen morgenochtend om elf uur een rendez-vous te ensceneren in één van de kamers.

— Om elf uur. Goed, komt u dan tegen een uur of tien op het ministerie. Ik zal u daar persoonlijk de introductie overhandigen. Vanavond nog zal ik mij telefonisch met Dr. Gingrich in verbinding stellen.

— Zoudt u mij dan morgenochtend tegelijkertijd die bewuste gramfoonplaat willen geven? Ik zou deze voor een korte tijd van u willen lenen. Hebt u hem of uw echtgenote?

— Ik heb deze aangelegenheid breedvoerig met mijn vrouw besproken en wij zijn beiden tot de conclusie gekomen, dat eerst het gevaar voor onze naam afgewimpeld dient te worden alvorens wij zullen spreken over het eventueel verbreken van mijn verhouding of het aanhangigmaken van een echtscheidingsprocedure. Daarom is de gramfoonplaat en de bijgevoegde brief in mijn bezit. Morgenochtend zal ik u de plaat ter hand stellen. Ik geloof wel, dat wij thans alle bijzonderheden hebben besproken. Met uw welnemen zal ik u thans verlaten. Tot morgenochtend dus, Sir Neville. Ik betuig u nog mijn erkentelijkheid voor uw toezegging om mij te helpen. Hopelijk zult u slagen om mij behulpzaam te zijn. Goedenavond, Sir Neville.

Templar nam afscheid van de minister, die even later door James werd uitgelaten en in zijn wagen wegreed.

- o -

— Wat denk jij van dit geval, Maryse? vroeg Templar zijn vriendin enkele ogenblikken later.

De avonturier had de charmante vrouw in haar kamer opgezocht en haar gevraagd nog een uurtje beneden te willen komen om iets belangrijks met haar te bespreken. Maryse had onmiddellijk gehoor gegeven aan dit verzoek.

— Wat ik er van denk? vroeg Maryse. Wel, dat Lord Beatty precies krijgt wat hij verdient. Hij had een goed huwelijk, een aardige en goede vrouw, en niettemin legt hij een verhouding aan met een actrice, die het uiteindelijk toch maar alleen om zijn geld te doen is. Wat moet ik er anders van denken?

Templar schudde het hoofd en stak een sigaret op.

— Je begrijpt mijn bedoeling niet, kindje. Ik wilde niet weten hoe je Lord Beatty's gedrag uit moreel oogpunt beziet, doch wat je denkt van deze chantage-affaire.

— Ja, wat moet ik daar van denken? Ik kan alleen maar zeggen, dat de man, die de chantage pleegt een zeer vruchtbaar terrein voor zijn operaties heeft gekozen. Waar kan een chanteur in gunstiger omstandigheden werken dan in een huis, waar gelegenheid tot geheime rendez-vous gegeven wordt?

— Denk jij, dat de directie van het instituut iets met deze chantage te maken heeft?

— Ik zou het knap stom vinden van die directie indien dat werkelijk het geval zou zijn. Neen, volgens mij moeten we de chanteur onder het personeel van het instituut zoeken. Bij voorbeeld die particuliere secretaris van Dr. Gingrich. Hoe heet hij ook al weer?

— Carol Heggen, antwoordde Templar. En waarom niet die Fritz Kartman? Dat was de masseur van Lord Beatty, een man dus, die regelmatig in de gelegenheid was met hem te spreken en misschien nog wel op vrij intieme toon.

— Neen, maar, John, dacht jij nu werkelijk, dat een man als Lord Beatty, de minister van Openbare Luchtvaart en bovendien een aristocraat uit één van de meest vooraanstaande Britse families op vertrouwelijke voet zou staan met een man als Fritz Kartman, een doodgewone masseur, die de meest uiteenlopende mannen onder zijn gespierde vingers krijgt? Neen, reken daar maar niet op. Lord Beatty zal zich zeer zeker onderhouden hebben met hem, doch het gesprek zal als onderwerp gehad hebben de laatste paardenrennen, of een voetbal-match, maar zeer zeker niet de geheime verhouding van Lord Beatty met Grace Swanson.

— Misschien heb je gelijk, Maryse, antwoordde Templar. Maar in ieder geval moeten we gaan vaststellen hoe we dit zaakje aan zullen pakken.

— Heb je je daar nog geen idee over gevormd?

— Zeker. Het lag in mijn bedoeling om door bemiddeling van een introductie van Lord Beatty met jou een rendez-vous te organiseren in het instituut.

— Dacht je dat je dat zou lukken?

— Met een introductie van Lord Beatty zeer zeker. Tenzij Dr. Gingrich of diens vrouw in het complot zitten. Dan natuurlijk niet. Morgenochtend zou ik op het ministerie komen, waar Lord Beatty me zowel de gramfoonplaat

als een introductie voor Dr. Gingrich zal bezorgen.

— Goed, wat spreken we dan voor morgen af?

— Wij ontmoeten elkaar morgenochtend om elf uur voor het Institute for Physic Culture en Beauty in Regent Street. Laat je er maar door James heenbrengen met de Rolls Royce; ik neem de sportwagen wel. James kan dan op je wachten. Dat geeft een beetje show. En laten we dan nu maar naar boven gaan om te slapen.

- o -

Lady Beatty zat lusteloos in de ruime salon van haar woning. Haar blikken waren gericht op de antieke Chinese vaas, die op een klein mozaïek tafeltje in de hoek van het vertrek stond. Haar hersens waren bezig een oorzaak te zoeken voor de ontrouw van haar man. Was zij niet altijd voor hem een goede vrouw en een uitstekende en liefdevolle moeder voor zijn kinderen geweest? Nog nooit had zij aan zijn gedrag iets van ontevredenheid kunnen bespeuren. En niettemin had Pierce reeds lange tijd een verhouding met een andere vrouw, die hem ongetwijfeld alleen tot zich had getrokken uit winstbejacht.

Lady Beatty dacht aan haar drie kinderen, die reeds zelf gelukkig getrouwd waren en wier reputatie eveneens op het spel stond. Een smet op de naam van hun vader zou hun en hun gezin zeer zeker geen goed doen. Hoe toch kon dit dreigend gevaar afgewimpeld worden? Moest zij zichzelf dan opofferen ter wille van de onbesproken en smettelooze naam van haar man? Zij zou natuurlijk een onderhoud kunnen hebben met Grace Swanson en haar verzoeken of dwingen haar man te laten schieten. Doch Lady Beatty verwachtte bij voorbaat al niet veel succes van dit plan.

Grace Swanson was een mondaine en luxe vrouw, die ongetwijfeld ontzettend veel geld aan kon en dus nooit bereid zou zijn haar beste bron van inkomsten op te geven ter wille van Lady Beatty's huwelijksgeluk.

Plotseling gleed er een harde trek over het knappe gezicht van de vrouw bij het haardvuur. Haar ogen namen een vreemde, onbestendige uitdrukking aan en in een ommezien van tijd verdroogden de tranen, die op de richel van haar oogleden lagen.

Ja, zij zou zowel haar man als Grace Swanson kunnen dwingen die verhouding te verbreken. En zij zou het doen. De mogelijkheid bestond alleen, dat er zich....

Zij werd door het rinkelen van de telefoon gestoord in haar overpeinzingen. Met een paar stappen was ze bij het toestel en met bevende hand greep ze de hoorn van de haak.

— U spreekt met Lady Beatty, zei ze.

— Lady Beatty, antwoordde een haar onbekende mannenstem, u spreekt met de persoon, die u gisteravond een kleine surprise zond. Ik neem aan, dat u de gramfoonplaat inmiddels gedraaid hebt en dat u enigszins verbaasd was te vernemen, dat uw echtgenoot zich schuldig maakt aan bepaalde amoureuze escapades, die reeds lange tijd duren en waarvan het einde nog lang niet in zicht is. Ik heb u geschreven, dat ik bereid ben een publiek schandaal te voorkomen, mits u mij twee duizend pond betaalt. Bent u hiertoe bereid?

— Ik.... eh.... u.... maar ik heb geen twee duizend pond, stotterde Lady Beatty. Ik..

— Het is ook niet zo zeer mijn bedoeling, dat u ze persoonlijk van uw huishoudgeld betaalt, doch dat uw geliefde echtgenoot hiervoor opdraait. Hij is de hoofdschuldige en hij moet dus bloeden. Ik veronderstel, dat u reeds met uw man gesproken hebt over dit geval en dat hij evenmin als u gebrand is op een publiek schandaal. Niet waar?

— Neen.... eh.... maar mijn man....

— Luistert U eens goed, Lady Beatty, ik heb geen lust om lang te redetwisten over deze aan gelegenheid. Ik heb alle troeven in mijn hand en er moeten spijkers met koppen geslagen worden. Ik verlang omgaand twee duizend pond in ruil waarvoor ik U naast de gramfoonplaat, welke ik U gisteren reeds zond nog een aantal foto's ter hand stel, welke eveneens gevaarlijk zouden kunnen zijn voor Uw goede naam en vooral voor die van Uw echtgenoot. Ik geloof wel, dat Uw man in principe bereid zal zijn te betalen.

Lady Beatty, die uit de woorden van de man en de toon waarop deze gesproken werd, onmiddellijk had begrepen, dat er verder niet onderhandeld kon worden had zich inmiddels hersteld van de schrik, die de man haar aanvankelijk bezorgd had en besloot op zijn voorstel in te gaan aangezien haar man hetzelfde van plan was.

— Eh...., ja, zei ze, ik kan U natuurlijk niet vragen met wie ik het genoeg heb, aangezien U Uw naam wel niet zult willen vertellen, maar op welke wijze en wanneer moet het geld betaalt worden?

— Aha, ik bemerk, dat U de wijste partij kiest, Mylady, antwoordde de man. Ik zal het U

vertellen. Het geld moet binnen twee maal vier en twintig uur in mijn bezit zijn. En wel op de volgende manier. U, Lady Beatty, zal degene moeten zijn, die het geld aan mij persoonlijk overhandigt.

— Ik? riep Lady Beatty verbaasd uit.

— Ja, U. Morgenavond om negen uur verlaat U Uw woning in Uw wagen en rijdt in Westelijke richting de stad uit. U neemt de weg naar Windsor. Tussen Londen en Windsor zal ik U wel ergens laten stoppen om het geld in ontvangst te nemen. Is U dit duidelijk?

— Ja, volkomen. Ik verlaat morgenavond om negen uur met mijn wagen de stad en rijdt de weg op naar Windsor. Tussen Londen en Windsor zal ik U ontmoeten.

— U bent een zeer intelligente vrouw, Lady Beatty. Waarschijnlijk intelligenter dan Uw man. In ieder geval hebt U mij begrepen. Tussen twee haakjes, zorgt U er voor, dat de twee duizend pond verdeeld zijn over coupures van één pond. U overhandigt mij dus twee duizend biljetten van één pond. Is dat U duidelijk?

— Ja.

— Uitstekend. Dan tot morgenavond, Lady Beatty. Eh... het is natuurlijk onnodig U er op attent te maken, dat ik geen interventie duldt van Scotland Yard. U zoudt daarmee slechts kunnen bereiken, dat Uw man en U het slachtoffer werden van een door mij te ontkenen schandaal. Goedenmorgen, Lady Beatty.

De vrouw gaf geen antwoord meer en legde de hoorn terug op de haak. Ze slaakte een diepe zucht en wankelde terug naar haar stoel, die ze tot vlak voor het haardvuur schoof. Ze was koud en voelde zich onbehagelijk.

Scotland Yard? Maar neen, Pierce had gezegd, dat hij een uitstekende particuliere detective kende, die zeer zeker bereid zou zijn zich met de zaak te belasten. Ze moest dus zelf maar werkeloos toezien hoe de zaak zich zou ontwikkelen.

Plotseling liep ze naar de telefoon en draaide een nummer.

— Hallo, Pierce?

— Ja, ben jij het Hilda?

— Ik werd zojuist opgebeld door die man van de gramfoonplaat. Morgenavond moet hij twee duizend pond hebben: twee duizend biljetten van één pond. Ik zeg het je maar even opdat je het geld van de bank kunt halen. Kom je vanavond thuis voor het diner?

— Zeker, Hilda. Om zeven uur ben ik er.

Ze hing op en barstte in snikken uit. Aan de

klank van Pierce's stem merkte ze, dat haar huwelijk voor goed uit was en dat haar man niet meer bereid zou zijn om concessies te doen ten aanzien van zijn verhouding. Het laatste beetje hoop, dat zij gekoesterd had, was in rook opgegaan.

HOOFDSTUK III.

Waarin John Templar voorgeeft een verloving te plegen en miss Grace Swanson zich te goed doet aan bonbonnetjes.

Dr. Gingrich las de introductie van Lord Beatty, die Templar hem zojuist had overhandigd aandachtig door en vouwde het papier dan zorgvuldig op en borg het in een map. Hij vouwde zijn slanke, goed gevormde handen samen, steunde met zijn ellebogen op het eikenhouten bureau en keek een ogenblik zijn bezoeker in de ogen.

— Lord Beatty heeft mij gisteravond reeds gebeld, zei hij, en mij op de hoogte gesteld van uw verlangens. Mag ik van u weten wie de dame is, welke u hier wenst te ontmoeten?

— Mijn vriendin is een zekere Maryse Choisy, een charmante Française, die ik onlangs in Parijs heb leren kennen.

— U bent gehuwd?

— Neen, maar ik sta op het punt mij te verloven.

Dr. Gingrich scheen dit niet te kunnen begrijpen.

— U staat op het punt zich te verloven en niettemin houdt u er een maitresse op na?

Templar knikte overtuigend.

— Inderdaad, Dr. Gingrich. Het mag u vreemd in de oren klinken, doch het is een feit. U moet weten, dat ik zeer veel van mijn vriendin houd en niet het minste van mijn aanstaande verloofde.

— Maar waarom gaat u zich dan verloven?

— Omdat mijn aanstaande verloofde zeer fortuneerd is.

— Maar u toch ook, meende Dr. Gingrich.

— Ik mag inderdaad niet klagen, doch ik heb bepaalde zakelijke plannen waarvoor ik een enorm groot bedrag nodig heb. Dit bedrag kan mij alleen verschaft worden door de vrouw, waarmee ik mij ga verloven.

— Krijgt u dat geld reeds voordat het huwelijk gesloten is?

— Ongetwijfeld.

— Wie is uw aanstaande verloofde?

— Een vrouw, wier naam ik hier niet zal noemen, Dr. Gingrich, antwoordde Templar. U moet begrijpen, dat ik haar naam geheim wens te houden.

Dr. Gingrich kuchte even en maakte enkele notities op een blanco vel papier, dat voor hem lag.

— Zult u gebruik maken van het instituut voor massage of Turkse baden? vroeg Dr. Gingrich.

— Zeer gaarne. Ik ben een op en top sportman en heb regelmatig gebruik gemaakt van massages en baden. Dit geschiedde weliswaar in een ander instituut doch ik heb er niet het minste bezwaar tegen het voortaan hier te doen.

— Voor wanneer wenst u een afspraak met uw vriendin?

— Onmiddellijk. Ik had haar om elf uur hier besteld en ik heb er zo'n idee van, dat ze buiten reeds in haar wagen op mij zit te wachten.

— In uw wagen of in de hare?

— In de hare, antwoordde Templar. Zij beschikt over een eigen wagen — een Rolls Royce.

Dr. Gingrich trok even de wenkbrauwen op bij het horen van dit auto-merk.

— Een Rolls Royce, herhaalde hij. Hm, niet gek. Enfin, Sir Neville, ik heb er geen bezwaren tegen u en uw vriendin in het instituut binnen te laten voor een rendez-vous. Ik zal miss Choisy laten zeggen, dat u haar in kamer negentien kunt ontvangen. Mijn secretaris, Mr. Heggen, zal u de weg wijzen.

Hij belde en even later verscheen een jongeman van omstreeks dertig jaar. Carol Heggen was een knappe, goed geklede en beschaafde persoonlijkheid, die er bijzonder sympathiek uitzag en innemende omgangsmanieren had.

— Carol, zei Dr. Gingrich, deze heer is Sir Neville Carlisle, die ons instituut regelmatig met zijn bezoeken zal vereren. Breng Sir Neville naar kamer negentien.

Carol Heggen maakte een lichte buiging en nodigde Templar uit hem te volgen. De avonturier schudde de directeur van het instituut de hand en volgde de particuliere secretaris naar de vierde verdieping, waar hij in kamer negentien werd binnengelaten. Carol Heggen sloot de deur achter zich en zei:

— U weet waarschijnlijk nog niet precies hoe het hier in huis toegaat, Sir Neville, en daarom zal ik u van enkele dingen op de hoogte stellen. U mag deze kamer uitsluitend verlaten door de deur, waardoor wij zojuist zijn binnengekomen. De deur aan de andere zijde van het vertrek geeft toegang tot het instituut

voor dames en door die deur zal uw vriendin dit vertrek binnenkomen en weer verlaten. Niemand kan u dus ooit samenzien. U zorgt er natuurlijk voor, dat beide deuren afgesloten blijven zolang u hier samen bent.

— Vanzelfsprekend, lachte Templar, die de jongeman een sigaret aanbood. Hij trok zijn jas uit, zette zijn hoed af en nam plaats in een gemakkelijke stoel, die voor het lage tafeltje in het midden van het vertrek stond. De kamer was eenvoudig, doch smaakvol gemeubileerd. Er hingen enkele goede schilderstukken, de wanden waren keurig behangen, op de vloer lagen een stuk of wat kostbare kleedjes, terwijl het meubilair gloed nieuw scheen. Tegen één der muren stond een brede rustbank....

— Wanneer u deze kamer weer verlaat kunt u beneden naar believen een douche nemen, voegde Carol Heggen er veelzeggend aan toe, terwijl zijn ogen vrolijk twinkelden.

— U mag vanzelfsprekend nooit met iemand hierover spreken, vervolgde Heggen. Er zal voor gezorgd worden, dat u zoveel mogelijk steeds dezelfde kamer krijgt. Door ons tijdig op te geven wanneer u een afspraak hebt, kunnen wij dit arrangeren. Hebt u soms nog iets te vragen Sir Neville.

— Ja, antwoordde de avonturier. Ik zou graag willen weten of het personeel hier volkomen betrouwbaar is. U zult begrijpen, dat er voor mij een groot risico aan vast zit en ik zou niet graag willen, dat er iets zou uitlekken van hetgeen hier gebeurt.

— Daar hoeft u geen angst over te hebben, Sir Neville, antwoordde Carol Heggen geruststellend. Ons personeel is volkomen betrouwbaar en het overgrote merendeel leeft in volkomen onwetendheid van hetgeen hier op de derde en vierde etage plaats vindt.

— Prachtig, als dat zo is ben ik gerustgesteld.

— Goed, dan zal ik mij nu terugtrekken, Sir Neville. Uw vriendin zal zo dadelijk wel hier zijn. U ziet dat er een huistelefoon op de kamer aanwezig is, zodat u zowel Dr. Gingrich als mij ieder ogenblik kunt bereiken. Ook mevrouw Gingrich is telefonisch te bereiken.

Carol Heggen maakte een beleefde buiging en verliet de deur, waarna Templar onmiddellijk de sleutel in het slot omdraaide.

Geduldig wachtte hij op de komst van Maryse, die wel ieder ogenblik zou komen. Het duurde niettemin nog tien volle minuten voor de deur aan de andere zijde van het vertrek openging en Maryse binnentrad. Ze glimlachte

uitdagensloot de deur achter zich en draaide de sleutel om.

— Gelukt, stelde ze vast.

Templar kwam overeind, legde zijn vinger waarschuwend op de mond en nam haar in zijn armen. Met zijn lippen tegen haar oor fluisterde hij:

— We mogen absoluut niet luid spreken over onze vermoedens of over hetgeen wij van Lord Beatty weten. Houdt er rekening mede, dat er in de kamer een microfoon en een camera opgesteld staan, die zowel onze handelingen als onze woorden vast kunnen leggen. Kom, laten we naast elkaar in een aanminnige houding op de bank gaan liggen, dan kunnen we rustig fluisteren. Natuurlijk is de camera op de bank gericht, doch dat geeft niet.

Templar en Maryse gingen naast elkaar op de bank liggen en hielden elkaar vast in een innige omhelzing.

— Had je moeite om binnen te komen? vroeg Templar fluisterend.

— Neen, in het geheel niet. Ik was in de Rolls blijven wachten en plotseling kwam er een heer op me af, die vroeg of ik miss Choisy was. Toen ik dit bevestigde vroeg hij mij hem te willen volgen. Ik werd voorgesteld aan Mrs. Gingrich, die me door een dame naar deze kamer liet brengen.

— Wat was dat voor een dame?

— Ze heette Madelyn Horan en is particulier secretaresse van Mrs. Gingrich. Een zeer aardig meisje van een jaar of dertig. Ze vertelde me enkele dingen over de gang van zaken hier, wat mocht en wat niet mocht en zo. Denk je werkelijk, dat hier een camera en een microfoon opgesteld staan.

— Ik weet het niet, antwoordde Templar. Ik heb er alleen zo'n vermoeden van. De mogelijkheid bestaat natuurlijk, dat ze slechts in een paar kamers opgesteld zijn, bijvoorbeeld in die waar de rijkste cliënten hun rendez-vous plachten te houden.

— Ik dacht eigenlijk, dat je van plan was de kamer te onderzoeken.

— Dan ben ik ook. Maar ik lig eigenlijk te luisteren of ik het klikken van een camera hoor.

— En heb je iets gehoord?

— Neen, tot nu toe nog niet.

— Ik heb er zo'n voor gevoel van dat ze ons niet bijster vertrouwen, zei Maryse.

— Waarom zouden ze ons niet vertrouwen?

— Omdat juist Lord Beatty je die introductie bezorgde. En Lord Beatty is het slachtoffer van

een chanteur. Stel, dat Gingrich en zijn vrouw de chantage plegen, dan moeten ze wel argwaan krijgen wanneer Lord Beatty de volgende dag iemand introduceert. Waarom zou Dr. Gingrich niet weten, dat jij de man geweest bent, die de Octopus ontmaskerde.

— Het is natuurlijk mogelijk, dat je gelijk hebt, Maryse, doch ik kan niet geloven dat Dr. Gingrich zelf die chantage pleegt of er zelfs maar van op de hoogte is.

— Zullen we eens proberen of we iets van een microfoon kunnen vinden? Of de lens van een camera?

— Goed.

Ze kropen beiden van de bank af en begonnen de wanden van het vertrek af te zoeken. Templar bekeek iedere vierkante centimeter van het behang met een sterke loupe op zoek naar een of ander minutieus gaatje, waarachter zich een lens kon bevinden. Doch na een half uur ingespannen gezocht te hebben moest hij tot de conclusie komen, dat er niets van die aard te bespeuren viel in de kamer.

Een beetje ontmoedigd ging Templar op de bank zitten en stak een sigaret op.

— Niets, hè? vroeg Maryse.

Templar schudde het hoofd en staarde in gedachten de kamer rond. Plotseling ging hij recht overeind zitten en staarde met grote ogen naar een schilderij, dat vlak tegenover de bank aan de wand hing. Het was een groot, langwerpige schilderij, dat gemonteerd was in een antieke, stoffige lijst van een honderd jaar geleden. Het stelde een schaapherder voor, die, omgeven door zijn grazende kudde, de horizon afzocht naar een afgedwaald dier.

Langzaam stond Templar op en liep tot vlak voor het schilderij. Aandachtig bekeek hij het doek, trok dan een stoel bij en ging er op staan. Nu onderzocht hij het doek met behulp van zijn loupe en nog geen minuut later wenkte hij Maryse om naderbij te komen.

— Heb je iets gevonden? vroeg ze zo zacht mogelijk.

— Ja, in dat oog van die schaapherder is een gat ter grote van een cameralens. En er zit een lens achter. Ik zie het bolle glas duidelijk schitteren in het licht van de lampen.

— Probeer het schilderij er eens af te lichten, stelde Maryse voor.

Templar vatte de lijst met beide handen vast en tilde het schilderij voorzichtig van de haak af. Hij stapte van de stoel af, draaide het schilderij om en ontdekte, dat er een kleine camera achter zat, die door middel van een

electrische leiding met de muur verbonden was. De draad verdween in een klein boorgat in de wand....

— Dat is het, Maryse, zei Templar. Vanaf een bepaalde plaats hier in huis kan men langs electrische weg de lens open en dicht doen. Het is een Leica met zes en dertig opnamen. Dat zegt genoeg.

— Maar nu de microfoon.

— Die moet ook hier zijn.

Templar bracht het schilderij weer op zijn plaats terug en begon vervolgens de kamer opnieuw te onderzoeken. Hij keek achter alle schilderijen, onder de stoelen, achter de gordijnen, doch vond de microfoon uiteindelijk verborgen in de lamp. Een kleine, ronde, nikkel microfoon, die zorgvuldig verborgen zat tussen de voering van de kap. De draad, die in verbinding stond met het opname-apparaat was rond het snoer van het licht gekronkeld en kon dus nooit argwaan opwekken.

— Ik ben bang, dat ze gemerkt hebben, dat wij hier aan het rondneuzen geweest zijn, zei Maryse.

— Hoe zouden ze dat hebben kunnen merken? We hebben tot dusver alleen maar zo zacht mogelijk gefluisterd en ik geloof niet, dat er opnamen met de camera gemaakt zijn. Ik had dan toch minstens het klikken van de ontspanner moeten horen. Dacht je ook niet.

— Enfin, nu hebben we in ieder geval zekerheid en komt het er alleen nog maar op aan om uit te vissen wie de onverlaat is, die chantage pleegt. Ik blijf volhouden, dat Dr. Gingrich er meer van af weet. Kom, we zullen weggaan. Hier valt toch niets meer te doen.

Enkele minuten later verlieten Maryse en John, ieder door een aparte uitgang het Instituut om weg te rijden in hun eigen wagens.

- o -

Templar had het daarop volgende uur doorgebracht met peinzen. Hij zocht naar een oplossing voor het ogenschijnlijk eenvoudig lijkende, doch alleszins ingewikkelde „Vinger-Mysterie”, zoals hij deze zaak inmiddels gedoopt had. Hij vroeg zich ook af waarom de ondertekening van het briefje, dat Lady Beatty ontvangen had, in de vorm van een waarschuwend opgeheven wijsvinger gegoten was. Welke betekenis kon dit hebben. Niets anders dan een in tekening gebrachte waarschuwing, of stak er soms iets anders achter? Na geruime tijd alle mogelijkheden overwogen te hebben kleepte hij zich

om, stapte in de sportwagen en reed weg. Kort voor zijn vertrek had hij in het telefoonboek het adres van Grace Swanson opgezocht en het was dit adres waarheen zijn kleine sportwagen zich met grote snelheid spoedde.

- o -

Grace Swanson lag lui op een zijden divan en rookte een geparfumeerde sigaret, die nonchalant tussen de vingers bengelde. Ze was verdiept in de lectuur van een bekend Engels society-blad en snoepte de ene bonbon na de andere.

Toen er zachtjes op de deur van haar boudoir geklopt werd en het dienstmeisje, gekleed in een keurig zwart jurkje met wit schortje, binnentrad keek ze op en vroeg:

— Wat is er, Jane?

— Een dame om u te spreken, miss Swanson, zei het schepseltje in het zwart.

— Wie is het? Heeft ze geen naam genoemd?

— Haar naam is Lady Beatty, antwoordde de gediensstige.

Grace Swanson schoot met een sprong over-eind en keek het meisje enkele ogenblikken vragend aan.

— Lady Beatty? herhaalde ze dan langzaam, terwijl haar borst iets sneller op en neer ging. En zei ze niet wat ze van me wilde?

— Neen, miss, niets.

— Goed, laat Lady Beatty hier maar binnenkomen, Jane.

Het meisje verdween en snel plaatste Grace Swanson zich voor de kaptafel, kamde haar blonde lokken, sloeg met een dons wat poeder op haar gezicht en ging dan weer languit liggen op de divan.

Twee minuten later liet Jane de echtgenote van Minister Beatty binnen. Grace Swanson bleef languit liggen toen de vrouw van haar minnaar langzaam op haar toe kwam.

— Miss Swanson, zei Lady Beatty. Ik had u graag even willen spreken.

— Dat heb ik begrepen uit hetgeen het meisje mij vertelde, Mylady, antwoordde de actrice. Wilt u gaan zitten?

Lady Beatty nam plaats op een klein stoeltje en scheen even naar de juiste woorden te zoeken.

— Waarover wilde u mij spreken, Mylady? vroeg Grace Swanson.

— Begrijpt u dat niet?

— Neen, ik ben nooit erg sterk geweest in het oplossen van raadseltjes. Over mijn werk,

of wilt u misschien een handtekening van me hebben.

Lady Beatty merkte de scherpe toon van sarcasme, die in de stem van de schone vrouw op de divan lag. Ze besloot er echter geen aandacht aan te besteden en zei:

— Miss Swanson, u weet heel goed waarover ik u wens te spreken. Anders had u mij niet onmiddellijk ontvangen. Kortom, u hebt een verhouding met mijn man en ik verlang van u, dat u deze verhouding als geëindigd zult beschouwen.

Grace Swanson begon plotseling luid en hysterisch te lachen. Ze kwam half overeind en veegde met een klein, zijden zakdoekje een traan uit haar mooie ogen.

— Als geëindigd zult beschouwen? herhaalde ze. Maar hoe komt u er bij, Mylady. Ik had u juist willen vragen uw huwelijk met mijn vriend als geëindigd te willen beschouwen.

— Maar welke rechten kunt u op mijn man doen gelden?

— Alle rechten. Pierce houdt van me, houdt ontzettend veel van me, hij geeft me mooie dingen en ik geef hem het mijne. Daarom hebben wij verplichtingen tegenover elkaar gekregen en die verplichtingen moeten zowel Pierce als ik in acht nemen. Lady Beatty, ik zeg u onmiddellijk, dat iedere minuut, die u in deze kamer doorbrengt voor u verspilde tijd is. Pierce is van mij en Pierce blijft van mij. U hebt lang genoeg met hem in weelde geleefd, nu is het mijn beurt. Ik verlang van Pierce, dat hij een echtscheidingsprocedure aanhangig zal maken.

— Maar beseft u dan niet, dat u een hele familie ten gronde richt? Dat u zowel mijn geluk, als dat van mijn man en kinderen vernietigt? U kunt Pierce nooit de rust geven, die ik hem heb kunnen verschaffen en die hij dringend nodig heeft. Sinds hij u ontmoet heeft moet hij in een soort roes geleefd hebben, waardoor hij met zijn beide benen niet langer op de begane grond staat maar rond zweeft in een onwerkelijke wereld, een kunstmatig paradijs, dat versierd is door toneeldécors en schmink..

Grace Swanson haalde onverschillig de schouders op en wilde juist antwoorden toen er opnieuw op de kamerdeur geklopt werd.

Ditmaal diende Jane een heer aan.

— Een heer? vroeg Grace Swanson. Wie is het.

— Lord Beatty, miss....

— Hè?? Wie zeg je?? Lord...., riep Grace geschrokken uit. Maar....

— Laat Lord Beatty maar binnenkomen,

Jane, antwoordde Lady Beatty met een cynisch glimlachje om haar lippen.

Jane wierp nog even een blik op haar meesters, doch toen deze geen antwoord gaf trok het meisje zich terug en diende even later Lord Beatty aan. Het behoeft waarlijk geen betoog, dat Zijn Excellentie hoogst verbaasd, zo niet ontdaan was toen hij in de kamer van zijn minnares, wier huis hij tot dusver nog nooit bezocht had, zijn eigen wettige vrouw aantrof.

— Dag, Pierce, begroette zij haar man. Mij had je hier zeker allerminst verwacht, wel?

— Hilda...., fluisterde Lord Beatty. Wat.... doe.... jij.... hier?

— Ik heb een kort ogenblik gesproken met miss Swanson en ze heeft me gezegd, dat ze jullie verhouding als beëindigd zal beschouwen....

— Dat is een leugen.... het is niet waar.... geloof geen woord van wat ze zegt, Pierce. Je vrouw liegt.

Lord Beatty vermande zich en kwam vlak voor zijn vrouw staan.

— Wat ben je komen doen, Hilda? vroeg hij.

Er lag een boze trek om zijn smalle lippen en een kwaadaardige blik in zijn ogen. Hij leek breder dan anders en zijn stem had een klank, die Lady Beatty volkomen onbekend was.

Hierdoor was ze geschrokken. Ze sloeg de ogen neer, doch sloeg ze onmiddellijk weer op.

— Ik ben gekomen, Pierce, om te proberen om jouw geluk en mijn geluk en dat van onze kinderen te redden. Je staat op het punt om een zeer grote fout te maken, de grootste fout van je hele leven. En hoogstwaarschijnlijk een fout, die niet meer te herstellen zal zijn. Miss Swanson is geen vrouw voor jou, Pierce. Zij zal je nooit gelukkig kunnen maken. Zij zal je niet die rustige en vredige sfeer kunnen geven, waarop jij altijd zo'n prijs hebt gesteld in ons huis. Zij is te mondain, te wuft en te jong voor je. Binnen enkele jaren heeft ze een ander en krijg jij je congé. Zie je dat dan niet in. Je leeft in een roes, je denkt van die vrouw te houden, doch het is niets anders dan banale hartstocht, die de dierlijke eigenschappen in de mens naar boven brengt. Toe, Pierce, luister naar me, ik smeek het je, ik, Hilda, je eigen vrouw, waarmee je zo lang gelukkig getrouwd was.

— Grace Swanson had in grote spanning liggen luisteren naar de woorden van haar rivale. Haar blikken gleden van Pierce naar diens vrouw en terug. Haar borst ging gejaagd op en neer en inwendig lag ze te koken van woede.

Ze haatte die vrouw met haar aristocratische kalmte, haar zelfverzekerdheid en haar charme ondanks haar leeftijd.

— Nu, Pierce, wat is je antwoord drong Lady Beatty aan.

Lord Beatty schudde langzaam het hoofd en zei:

— Neen, Hilda, . . . neen, neen en nog eens neen en laat me alsjeblieft nu met rust. Ik ben dood op.

De zachte uitdrukking op het gezicht van Lady Beatty, die daar gelegen had terwijl ze bezig was geweest haar man te weerhouden van het maken van een grote vergissing, verdween en maakte plaats voor een expressie van haat en wraakzucht.

— Is dat werkelijk je allerlaatste woord, Pierce? vroeg ze met bevende stem.

— Ja, Hilda, mijn laatste woord. Zelfs al zou ik bij jou willen blijven, dan nog zou het mij niet mogelijk zijn Grace in de steek te laten. Ik hang met lichaam en ziel aan haar en zij kan mij geven wat mijn geest en lichaam behoeven. Kun je dat dan niet begrijpen?

— Neen, luidde het harde antwoord. Ik begrijp niet, dat je tientallen jaren met mij gelukkig hebt kunnen zijn en dat het nu plotseling niet meer mogelijk is. Maar, goed, jij hebt het laatste woord gesproken, denk je, doch ik zal het allerlaatste hebben. . . . daar ben ik een vrouw voor, en nog wel een vrouw, die verteerd wordt door verdriet en haatgevoelens.

Ze stond langzaam van het stoeltje op en liep in de richting van de deur, terwijl haar vernietigende blikken bleven rusten op het brutale en uitdagende gezicht van de actrice, die onbewoonden op de divan was blijven liggen.

— Het laatste woord is aan mij, Pierce. Als ik je niet kan behouden, dan zal die. . . . die vrouw je ook niet hebben.

En toen ze deze woorden gezegd had, opende ze haar tasje en nam er snel een kleine pistool uit, dat ze op haar richtte.

Grace Swanson slaakte een doordringende gil, die zowel Lord Beatty als diens vrouw door merg en been ging.

— Hilda. . . Hilda. . . je wilt toch niet. . . ., stamelde Lord Beatty, terwijl zijn ogen wild begonnen te rollen en een koortsachtige uitdrukking aannamen.

— Ja, Pierce, dat wil ik wel, en ik zal het doen ook.

Haar stem klonk vast en onbewogen. Haar gezicht stond uitdrukkingloos en haar hand beefde niet in het minst.

— Er zitten zes kogels in dit pistool, Pierce, zes hele kleine kogels. Een is er bestemd voor je vriendin, aan wie je met lichaam en geest hangt. De tweede is voor jou, Pierce, mijn eigen man, die zijn eigen geluk en het mijne vergooid heeft, en de derde is voor mezelf. De overige drie zijn voor Scotland Yard om ze te vergelijken met de kogels, die uit onze lichamen gehaald zullen worden.

Lord Beatty had zijn vrouw nog nooit zo horen spreken. Hij kwam tot de conclusie, dat zij een totaal andere vrouw geworden was. Ze moest krankzinnig geworden zijn, krankzinnig van angst en verdriet. . . .

— Hilda, smeekte hij, doe het niet, ik smeeik het je, doe dat wapen weg en maak geen ongelukken. Ik. . . . ik. . . .

— Doe het niet, gilde Grace Swanson, u mag hem hebben en behouden, ik houd niet van hem, ik wil hem niet langer. Maar, in vredesnaam, doe dat wapen weg en schiet niet.

Lady Beatty glimlachte sarcastisch.

— Bang, hè? Jullie zijn bang. Ik ben helemaal niet bang om te sterven. Vreemd is dat. Kom, ik ga beginnen, miss Swanson. Wilt u staande of liggende gefusilleerd worden? Hoe zou u er op het toneel de voorkeur aan geven? Liggend, maar, hè? Dan kunt u niet vallen ook. Nu, ik tel tot drie en dan gaat miss Swanson ons verlaten. . . . één. . . . twee. . . .

Plotseling werd de deur opengeworpen en sprong 'n man de kamer binnen. Hij wiep zich op Lady Beatty, greep haar arm en draaide haar pols om zodat het pistool kletterend op de grond viel. Geruime tijd hield hij de vrouw in bedwang, schopte het pistool met zijn voet een eind de kamer in en liet haar dan los.

— Sir Neville? riep Lord Beatty verwonderd uit. U. . . . u. . . . hebt drie mensenlevens gered. Wist u dat?

Templar keek de drie personen doordringend aan. Lady Beatty scheen aan het einde van haar krachten. Ze drukte haar beide handen tegen het voorhoofd en liet zich verslapt op een stoel zakken.

— Ik begin in te zien, dat ik inderdaad drie levens gered heb, antwoordde hij. Ik geloof, dat uw vrouw op het punt stond domme dingen te doen, Excellentie.

— U moet het haar niet kwalijk nemen, Sir Neville, antwoordde Lord Beatty. Mijn vrouw moet totaal over haar zenuwen geweest zijn, waardoor ze zich geen rekenschap meer gaf van haar handelingen. Spreekt u er met niemand over als ik u bidden mag. Denkt u zich

het schandaal eens in. Lord Beatty, Minister van Openbare Luchtvaart door zijn vrouw met pistool bedreigd in kamer van zijn maitresse. Neen, Sir Neville, dit moet absoluut onder ons blijven.

— Dat belooft ik u, antwoordde Templar.

Hij stak rustig een sigaret op en vervolgde:

— Lord Beatty, het lijkt me wenselijker, dat u thans uw echtgenote naar huis brengt, aangezien zij in een toestand van volkomen zenuwzwakte is. Zij heeft hard rust nodig. Gaat u dus zo snel mogelijk met haar weg, vermijdt iedere onnodige opwinding en raadpleeg uw huisarts.

Lord Beatty gaf geen antwoord meer. Hij vatte zijn vrouw bij de arm en verliet met haar de woning van zijn maitresse, die als een ziedend roofdier achter bleef.

— Wie bent u? vroeg Grace Swanson toen het echtpaar verdwenen was.

— Mijn naam is Sir Neville Carlisle, miss Swanson. Ik ben een goede en oude vriend van Lord Beatty. Ik reed hier toevallig langs en kreeg plotseling het voorgevoel dat er iets met hem niet in de haak was. Daarom kwam ik naar binnen... en juist op tijd, zoals u gezien hebt. Tot uw dienst, miss Swanson en tot wederziens. Goedenmiddag.

HOOFDSTUK IV.

Waarin de waarschuwendende vinger voor de tweede maal optreedt en John Templar een zware hamer hanteert.

Lady Beatty had een behoorlijke zenuwchok gekregen. Niettemin was ze na enkele uren gerust te hebben in staat, haar man te vertellen over het bewuste telefoongesprek, waarin een haar onbekende man haar opgedragen had de volgende avond met twee duizend pond op weg te gaan. Lord Beatty maakte natuurlijk allerhande bezwaren aangezien zijn vrouw in een toestand verkeerde, die verreweg van rooskleurig was. Hij voelde zich schuldig en bewees dit ten dele door zijn afspraak met Grace Swanson, die avond om zes uur in het instituut, te laten lopen. Hij bleef thuis, kwam om de haverklap bij zijn vrouw kijken en liep voor de rest als een opgejaagd stuk wild het huis op en neer.

Hij was zelf ook ten prooi aan een ongekende nerveusiteit, die hem belette, zijn werk met zorg en nauwkeurigheid te verrichten. Daarom liet hij het ministerie wat het was en bleef de verdere dag thuis.

Met de middagpost kwam er een briefje van de onbekende chanteur.

„Excellentie,

„Zoals uw echtgenote wellicht verteld zal hebben, is het mij gelukt een telefonisch onderhoud met haar te voeren. Tijdens dit onderhoud maakte ik er haar op attent, dat ik nu weldra mijn twee duizend pond wil ontvangen en heb haar derhalve uitgenodigd, morgenavond om negen uur met de wagen op weg te gaan naar Windsor. Tussen Londen en Windsor zal ik de wagen laten stoppen en het geld — in coupures van één pond — in ontvangst nemen. Daarna kan uw echtgenote ongehinderd naar Londen terugkeren en zult u nooit meer iets van mij vernemen. De foto's, welke diverse beelden geven van uw ontmoetingen met miss Swanson zullen aan uw echtgenote ter hand worden gesteld, opdat zij deze — al naar willekeur — zal kunnen vernietigen of laten inlijsten. Ik heb uw echtgenote er reeds op geattendeerd, dat het uiterst onverstandig en gevaarlijk zou kunnen zijn, indien één van u de hulp van Scotland Yard zou inroepen. Een dergelijke geste, die ik zonder meer als stomiteit mag betitelen, zou geenszins kunnen voorkomen, dat ik u een schandaal op uw dak zal sturen waarvan het Engelse publiek zal smullen. Bovendien zou een dergelijke stap u niet ontheffen van uw plicht om twee duizend pond te betalen. Volgt u dus — in het belang van u en uw echtgenote — mijn raad nauwkeurig op en houdt ook u zich aan de belofte, welke uw echtgenote mij deze morgen door de telefoon gaf. Verder wens ik u nog menig prettig samenzijn met uw toekomstige verloofde.”

Ook dit keer bestond de ondertekening uit een als waarschuwing opgeheven wijsvinger, die op Lord Beatty een fascinerende indruk begon te maken. Hij was vast besloten de twee duizend pond te betalen en had zijn bank reeds instructies gegeven om morgenavond het geld bij hem thuis af te leveren.

Maar waarom deed Sir Neville Carlisle niets? Hij stond op uit zijn stoel en greep de hoorn van de haak. Enkele ogenblikken later was de verbinding met het huis van de avonturier tot stand gekomen.

— Sir Neville? U spreekt met Lord Beatty. Ik moet u dringend spreken. Kunt u onmiddellijk naar mij toekomen?

— Is het werkelijk erg dringend? klonk Templar's stem door de hoorn.

— Ja, Sir Neville, het is zeer dringend. Ik ontvang zojuist een briefje, dat ondertekend is met een opgeheven wijsvinger.

— All right, Excellentie, ik ben binnen een half uurtje bij u.

Toen hij opgehangen had, begon Lord Beatty weer zijn onrustig heen en weer geloop door de saon. De hele affaire begon danig op zijn zenuwgestel te werken en herhaaldelijk vroeg hij zich af of het misschien toch niet beter zou zijn Grace Swanson te laten lopen en terug te keren tot zijn eigen huiselijke haard en zijn vrouw verder verdriet te besparen. Doch onmiddellijk daarop doemde voor zijn geest de gestalte op van zijn maitresse. De bekoorlijke en verleidelijke Grace Swanson, gelegen in een zacht zijden kimono van rose kleur op een lage divan, met glinsterende ogen en een verlokkelijke mond...

Lord Beatty liep op een kast toe, deed de deur open en haalde er een fles uit te voorschijn. Hij schonk zich een vol glas whiskey in en ledigde het in enkele teugen. Hij voelde zich nu stukken beter. Het vocht verwarmde zijn koude lichaam en deed zijn bloed weer sneller stromen. Het angstige voorgevoel viel van hem af en hij begon de zaak van de optimistische kant te bezien.

Enkele minuten lang stond hij voor een grote spiegel, die in een koperen lijst **gevat was**. Hij bekeek zichzelf van alle kanten, glimlachte zijn spiegelbeeld vriendelijk toe en maakte zich een compliment.

— Pierce, kerel, je ziet er voor je leeftijd nog patent uit. Goed gebouwd, knap gezicht, leuke ogen... precies alles wat Grace zo in je bewondert.

De huisknecht kwam zeggen, dat Sir Neville Zijne Excellentie wenste te spreken.

Templar las de brief drie maal over alvorens hij hem opvouwde en in zijn portefeuille stak.

— Hebt u al iets bereikt, Sir Neville? vroeg de staatsman, die twee glazen had volgeschonken met whiskey.

— Gedeeltelijk wel, ja. Ik heb mij overtuigd, dat er zich in de kamers van het instituut geheime microfoons en camera's bevinden. Althans, dit was het geval met de kamer waar ik een rendez-vous geënceneerd had.

— Hebt u niet kunnen nagaan waar die leidingen heenliepen?

— Neen, dat zou onmogelijk geweest zijn zonder argwaan te wekken bij het personeel. De draden verdwenen in de wanden en waar ze

uiteindelijk uitkomen is me nog steeds een raadsel. Ik ben er echter zeker van, dat ik er binnen niet al te lange tijd achter zal komen.

— Hebt u soms bepaalde vermoedens?

— Misschien wel, Excellentie, maar ik spreek ze liever nog niet uit.

— Wat bent u van plan te doen wanneer mijn vrouw morgenavond met het geld weg gaat?

— Hebt u een arts geraadpleegd ten aanzien van de toestand van uw vrouw?

— Ja, Dr. Maccrea was zoëven hier en vertelde me, dat ik me niet bezorgd behoefde te maken. Hij raadde mij aan toe te zien, dat mijn vrouw een dag of drie volslagen rust zou genieten en hij heeft haar wat druppels gegeven, die ze in moet nemen.

— En toch gaat uw vrouw morgenavond naar Windsor?

— Ja, ik heb er haar niet van kunnen weerhouden. Mijn vrouw heeft altijd een enorme wilskracht gehad en zij laat zich een voorgenomen plan door niemand uit haar hoofd praten.

— Goed, dan zal ik u zeggen wat ik van plan ben. Rijdt uw vrouw zelf?

— Ja, ze heeft een eigen wagen.

— Merk?

— Een vijfpersoons Morris 1949.

— Uitstekend. Zorgt u er voor, dat die wagen morgenavond om negen uur voor uw woning geparkeerd staat. Ik kruip achterin en zal met uw vrouw meerijden. In de eerste plaats om te voorkomen, dat haar iets zal gebeuren en in de tweede plaats om te weten te komen aan wie zij het geld zal afgeven.

— Een uitstekend idee, Sir Neville, zei Lord Beatty enthousiast. Ik zal zeer gerust gesteld zijn wanneer ik weet, dat u mijn vrouw in het geheim zult vergezellen.

— Het lijkt me beter, dat u uw vrouw van te voren op de hoogte stelt van het feit, dat ik haar vergezel.

— Natuurlijk, natuurlijk, dat zal ik zeker doen. Ze mocht eens schrikken indien u onverwachts te voorschijn zou komen. Bent u van plan die vent, die het geld in ontvangst neemt, neer te slaan of zoiets?

— Dat denk ik niet. Ik geloof, dat ik wel een betere methode zal kunnen vinden dan hem eenvoudig buiten westen slaan.

— Goed, ik kan dus op u vertrouwen, Sir Neville?

— Dat heb ik u reeds gezegd, Excellentie. Mijn ja is mijn ja en mijn neen is mijn neen.

Ik heb u mijn hulp toegezegd, u betaalt mij er behoorlijk voor en wij behoeven hierover dus niet langer te discussiëren.

— U hebt gelijk, Sir Neville. Goed, dan vertrouw ik er op, dat u mijn vrouw weer heelhuids terug zult brengen. Tot ziens dan, Sir Neville.

— Goedenmiddag, Excellentie, tot ziens.

Terwijl Templar naar huis terugreed voelde hij, dat hij het einde van het „Vinger-Mysterie” begon te naderen. Het net, dat hij zorgvuldig rond de chanteur gesponnen had werd langzaam maar zeker dichtgehaald en binnen twee maal vier en twintig uur zou de onverlaat onschadelijk gemaakt zijn.

Plotseling liet hij de wagen keren en reed in snelle vaart naar Regent Street waar hij tien minuten later stopte voor het Institute for Physic Culture en Beauty. Nog geen kwartier later lag hij geheel ontkleed op een hoge tafel en stond Fritz Kartman, de masseur, die ook Lord Beatty regelmatig behandelde, over hem heen gebogen om zijn lichaam de masseren.

Templar lag op zijn rug en rookte rustig een sigaret, terwijl hij ingespannen het gelaat van de reus onderzocht. Kartman was een enorme vent, breed geschouderd, smal in de heupen, enorme spierenbundels.

— Ik wil je geen banaal complimentje maken, Fritz, zei Templar, maar ik moet bekenen, dat je de beste masseur bent, die ik tot nu toe gekend heb.

Fritz Kartman lachte kinderlijk en kneep daarbij zijn spleet oogjes bijna geheel toe.

— Dank u wel, Sir Neville. De meeste cliënten zijn wel tevreden over me. Ik doe mijn werk graag weet u.

— Ben je altijd masseur geweest, Fritz?

— O, neen, masseur ben ik pas de laatste negen jaar. In de oorlog ben ik er mee begonnen. Ik trad in dienst bij het leger en kwam in hospitalen te werken waar ik gewonde of liever gezegd zo goed als herstelde militairen moest masseren.

— En wat deed je voor de oorlog.

— Ik heb heel wat gedaan, Sir Neville. Ik ben begonnen als electriciën. Dat was ik acht jaar lang. Een pracht vak, Sir Neville. Maar toen werd me een betrekking aangeboden als assistent film-operateur bij een kleine, nieuw opgerichte filmmaatschappij. Ik was namelijk altijd een verwoed amateur fotograaf. Maar na enkele jaren ging de filmmaatschappij over de kop en kwam ik op straat. Ik heb altijd veel

aan sport gedaan moet u weten. Ik voetbalde, ik worstelde, ik bokste, ik turnde, kortom ik deed bijna alles.

Templar glimlachte fijntjes en combineerde het beroep van electriciën met dat van film-operateur. Fritz Kartman was dus in feite een man, die qua capaciteiten in staat zou zijn een geheime camera aan te leggen en deze electricisch te ontspannen, alsmede een microfoon aan te leggen.

— Je bent dus eigenlijk van alle markten thuis, meende Templar.

— Nou, dat is een beetje overdreven, Sir Neville.

— Het dunkt me, dat ze je in het instituut dan ook wel voor andere dingen gebruiken, niet?

— Hoe bedoelt u?

— Wel, als er eens iets aan het licht stuk is, bijvoorbeeld. Laten ze het jou dan opknappen?

Fritz Kartman schudde resoluut het hoofd.

— Neen, ik ben masseur. Mijn gereedschap zijn mijn handen en mijn werkstuk de mens. Lichtpuntjes aanleggen laat ik aan onze electriciën over.

— Is er een speciale electriciën in dienst? vroeg Templar belangstellend.

— Jazeker, Sir Neville. Met al die lampen die we hier hebben. Hoogtezon, baden en wat al niet meer.

Templar begreep het. Onder het aankleden dacht hij na over de woorden van de masseur. Kartman leek alleszins wat men placht te noemen een goede lobbies. Zijn vriendelijke spleet oogjes lachten iedereen onschuldig toe en zijn enorme handen waren lang niet zo gevaarlijk als zij er voor de leek waarschijnlijk uitzagen.

Hij nam afscheid van Fritz Kartman en liep langzaam door de marmeren gangen naar de uitgang, waar hij pardoes tegen Carol Heggen opbotste, die met een groot pak onder de arm van de straat af binnen kwam.

— Kerstinkopen gedaan, Mr. Heggen? vroeg Templar.

De jongeman glimlachte breeduit en toonde twee rijen hagelwitte tanden.

— U raadt het precies, Sir Neville. Goedenmiddag, Sir Neville, tot ziens.

Templar knikte vriendelijk en ging de glazen draaideur door naar buiten. Hij stapte in zijn sportwagen en reed weg.

Carol Heggen had dus Kerstinkopen gedaan, hè? mijmerde hij. En als er nu eens geen Kerst-

cadeautjes in dat pak hadden gezeten, maar bijvoorbeeld gramfoonplaten of camera's of electrisch draad?

Templar begon zichzelf vervelend te vinden. Moest hij dan juist iedereen verdenken? Zouden dan alle in het instituut werkzame mensen iets te maken hebben met die chantage-affaire? Kartman, Heggen, Gingrich? Of mevrouw Gingrich in haar eentje of samen met Madelyn Horan?

- o -

Om precies twaalf uur diezelfde avond stond Templar op de stoep van het instituut. Het was donker in de straten. Veel verkeer was er niet meer en de straatverlichting was uiterst spaarzaam, hetgeen Templar volkomen welkom was.

Enkele ogenblikken bleef hij scherp staan luisteren naar eventuele geluiden, die op onraad konden duiden. Hij sloeg de kraag van zijn donkere regenjas nog iets hoger op, drukte de hoed diep in zijn ogen en haalde dan een klein nikkelen apparaatje uit zijn zak, dat hij in het slot stak van het stalen valhek, waarmee de toegang was afgesloten. Zijn uiterst gevoelige vingers hanteerden het apparaatje voorzichtig en zijn oren waren gespannen om het minste geringste klikkend geluid te vernemen.

Er reed een lege taxi voorbij en hij drukte zich iets meer in de schaduw van de muur en vervolgde dan weer zijn werk. Drie minuten later hoorde hij de bekende klik. Zijn vingers maakten snelle bewegingen en toen schoof het traliehek langzaam en geruisloos omhoog. Hij stapte er onderdoor en liet het dan weer zakken. Hij stond nu voor de glazen draaideur, die eveneens door middel van een hangslot afgesloten was. Het hangslot leverde hem geen enkele moeilijkheid op. Binnen dertig seconden knipte het open en begon de deur te draaien. Hij stond nu in de marmeren hall van het instituut voor heren. In het hele gebouw was geen enkel geluid te vernemen. Nergens brandde enig licht en na enkele ogenblikken gewacht te hebben, ontstak hij een electrische zaklantaarn en liep op zijn tenen door de gang naar achteren. Hij was besloten het gebouw van onder tot boven te doorzoeken en besloot daarom bij de kelders te beginnen.

Aan het einde van de gang bevond zich een houten deur, waarop het woord „kelder” ge-

schreven stond. De deur bleek niet afgesloten te zijn en voorzichtig deed hij hem open en daalde voetje voor voetje in de donkere afgrond naar beneden af.

De kelder bleek vrij diep te zijn. Na zeventien treden afgedaald te zijn stond hij op een betonnen vloer. Het was tamelijk warm in de kelder. Er hing een droge, verzengende warmte, die Templar weldra deed transpireren alsof hij bezig was een schuif met aardappelen te lossen.

Hij knoopte zijn jas wat open van boven en vervolgde zijn weg door de onderaardse gewelven. Eerst kwam hij in een enorme stookinrichting, waar een geweldige haard zachtjes brandde. Van hieruit voorzag men de centrale verwarming en werd het water verwarmd voor de hete baden.

Het grootste gedeelte van de kelder, die in meerdere vertrekken was onderverdeeld, bestond uit opslagruimte. Overal lagen de meest uiteenlopende voorwerpen, die alle in een schoonheidsinstituut dagelijks gebruikt werden. Na enige tijd merkte hij, dat de kelder doorliep onder het gebouw, waar de vrouwelijke cliënten van het instituut geholpen werden. Hij dwaalde van het ene vertrek naar het andere, deed af en toe zijn lantaarn even uit om aandachtiger te kunnen luisteren en op een gegeven moment hoorde hij een geluid, dat al zijn aandacht opeiste. Het klonk alsof iemand bezig was iets door te zagen. Het was een scherp krassend geluid, dat in de ruime gewelven schel weerkaatste.

Op zijn tenen liep hij in de richting vanwaar het geluid kwam. Aan het einde van de lange gang ontdekte hij een dunne streep licht, die onder een gesloten deur vandaan viel.

Het krassend geluid zwol langzaam aan en kwam steeds naderbij naarmate Templar de dunne lichtstreep naderde. Enkele ogenblikken later stond hij voor de deur. Nu kon hij het geluid, dat zijn trommelvliezen had doen trillen, duidelijker waarnemen en identificeren als het gekras van een vijl op een stalen voorwerp.

Er was dus iemand in de kelder van het instituut aan het werk. Maar waarom — indien de man niets te verbergen had — verrichtte hij zijn werkzaamheden niet overdag en wachtte hij tot iedereen het instituut had verlaten. Hij wist het antwoord op al die vragen niet zo dadelijk en kwam tot de conclusie, dat er maar één mogelijkheid bestond om zijn nieuwsgierigheid te bevredigen: de deur openen en naar binnen gaan.

Voorzichtig duwde hij tegen de houten deur aan en bemerkte, dat deze niet gesloten was. Hij duwde langzaam verder, wierp een blik naar binnen en juist toen hij tegen de gebogen rug van een man opkeek, maakte één van de scharnieren een scherp piepend geluid.

Templar voelde zich verraden. De man, die aan een werkbank stond te vijlen draaide zich met een ruk om en John Templar keek in het verschrikte gezicht van Carol Heggen.

— Wel, wel, mister Heggen, lachte Templar terwijl hij naar binnen stapte en de deur achter zich sloot. Ik moet zeggen, dat u over een ongekende ijver en energie beschikt.

— Ik kwam u wat gezelschap houden, luidde het antwoord. Ik was aan het wandelen en kwam toevallig langs het instituut. De deur stond open en ik ging dus naar binnen omdat ik altijd graag eens een schoonheidsinstituut bij nacht heb willen zien. En zo bemerkte ik, dat hier nog iemand aan het werk was. Sigaret?

— Dank u.

— U schijnt mijn bezoek niet erg op prijs te stellen. Kan ik u soms helpen? Wat bent u eigenlijk aan het doen?

Hij deed enkele stappen in de richting van de werkbank en zag, dat Heggen bezig was geweest met het bevestigen van een loodkabel aan een camera.

— Aardige bezigheid, hè? zei hij. Bent u fotograaf?

Heggen gaf geen antwoord, doch deed enkele stappen zijwaarts. Toen Templar hem aankeek staarde hij in de loop van een glimmende revolver, die strak op zijn maag gericht was.

Hij kon zich op dat ogenblik wel verwensen, omdat hij er niet aan gedacht had zelf een vuurwapen mee te nemen. Nu stond hij hier als schietschijf tegenover een geladen revolver, die elk ogenblik onverwachts af zou kunnen gaan en van hem een gieter maken.

Hij herstelde zich evenwel onmiddellijk en probeerde breeduit te glimlachen.

— Wel, wel, zei hij, jagen is ook al een hobby van u? Kunt u goed schieten?

— Sir Neville, sprak Heggen plotseling, terwijl in zijn stem een kwaadaardige klank lag. U bent mij in elk geval een verklaring schuldig voor uw aanwezigheid.

— Maar die heb ik u al gegeven.

— Houdt u op met die onzin. Ik vraag u niet naar leugens.

— Ik u ook niet. Mag ik weten wat u hier doet?

— Dat kunt u zien wanneer u uw ogen de kost geeft.

— Wie wordt er met die camera gefotografeerd en in welke kamer wordt hij aangebracht?

Carol Heggen schrok zichtbaar en spande zijn vinger iets strakker om de trekker.

— Mr. Heggen, uw spel is uit. Thans ben ik het, die waarschuwend de wijsvinger opsteek tot u, zoals u het doet in de brieven aan Lord Beatty.

Het was Heggen duidelijk aan te zien, dat deze zich steeds minder op zijn gemak voelde en dat hij in feite liever de trekker over zou halen om een eind te maken aan het leven van Sir Neville Carlisle in plaats van met hem te blijven redetwisten. Doch de angst een moord te begaan, scheen hem te weerhouden. Templar zag duidelijk, dat de man in deze hoedanigheid een lafaard was en niet zo gemakkelijk zou schieten, hoogstens uit zelfverdediging. Maar toch voelde Templar zich allerminst op zijn gemak. Hij had zich nooit goed op zijn gemak kunnen voelen, wanneer iemand hem met een revolver bedreigde. Daarom zocht hij ook naar een middel om onder die bedreiging vandaan te komen. Zijn blikken gleden loerend door het vertrek en klampten zich vast aan een zware, ijzeren hamer, die onder zijn bereik op de tafel lag. Hij zou moeten proberen de aandacht van Heggen af te leiden en zo snel mogelijk die hamer te grijpen om daarmee de revolver uit Heggen's hand te gooien.

Doch of Heggen Templar's gedachten kon lezen of niet, in ieder geval scheen Heggen ook een plan gemaakt te hebben en wilde dit ten uitvoer gaan leggen. Toen zag Templar zijn laatste kans. Hij draaide zijn hoofd om, zette grote ogen op en keek naar de half geopende kelderdeur. Heggen trapte er in. Hij volgde de blikken van de avonturier en in een ommezien van tijd had Templar de hamer gegrepen en in de richting van zijn belager gesmeten. Het gebrek aan tijd belette hem evenwel goed te mikken en de hamer trof de man tegen het dijbeen, waardoor deze een pijnlijke kreet uitte en een schot loste op het moment waarop Templar naar voren wilde duiken om zijn vijand te bespringen en hem het wapen te ontrukken.

Het schot trof doel. De kogel drong in Templar's bovenarm en even voelde hij een brandende pijn. Er liep iets warms langs zijn arm naar beneden en toen hij op de grond keek zag

hij kleine druppels bloed, die zich in het beton zogen.

Toch sprong Templar vooruit, blind van woede. Hij gaf met de zijde van zijn hand een hevige slag op de pols van Heggen, waardoor deze genoodzaakt was het wapen te laten vallen, en diende hem achter elkaar twee krachtige kaakstompen toe. Heggen tuimelde achterover, bleef een ogenblik tegen de muur hangen, doch kwam dan weer uit zijn lichte verdooving bij en wierp zich op zijn tegenstander, die hem met open armen opwachtte.

Heggen liet zich echter plotseling zakken, zodat hij door de uitgestrekte armen van Templar heen viel. De man rolde languit op de grond en Templar wierp zich boven op hem.

Er ontstond nu een gevecht op leven en dood. De mannen waren wat krachten en uithoudingsvermogen betrof, volkomen tegen elkaar opgewassen en het duurde minstens tien minuten, voordat Heggen sporen van moeheid begon te vertonen. Na iedere stoot bleef hij iets langer buiten bewustzijn, waardoor Templar hem opnieuw iets toe kon dienen.

Juist toen Templar zich zelf als overwinnaar wilde betitelen trok Heggen hem tegen de grond, Templar zag hoe de hand van de chantageur de gevallen revolver probeerde te grijpen en voordat hij iets had kunnen uitrichten, had de man het wapen te pakken en liet het met geweldige kracht op het achterhoofd van de avonturier neerkomen.

Templar beleefde deze sensatie, die zijn te vroeg optimisme deed instorten. Hij voelde een hevige pijn in zijn achterhoofd. De kelder scheen langzaam te gaan draaien om uiteindelijk de hoedanigheden aan te nemen van een stoomcarousel. Ontelbare sterretjes, fel en bont gekleurd fonkelden voor zijn ogen. Hij hoestte en het leek alsof een diepe echoput dit geluid onder donderend geraas terugkaatste. Toen begon de bodem onder zijn lichaam weg te zakken. Hij kanteelde, buitelde over de kop en viel in duizelingwekkende vaart in een peilloze diepte, die geen bodem scheen te bezitten.

Toen wist hij niets meer....

- o -

Een half uur later bevond Carol Heggen zich in zijn woning. Hij was nogal nerveus en het eerste wat hij na zijn aankomst deed was twee glazen whiskey drinken. Toen stak hij een sigaret op en liep naar de telefoon. Na enkele ogen-

blikken was de gewenste verbinding tot stand gekomen.

— Ja, met Carol. Ik was juist in de kelder bezig met die nieuwe toestellen, toen ik door iemand werd betrapt.... die Sir Neville Carlisle, die vandaag als nieuwe klant in het instituut werd ingeschreven. Ik kreeg onmiddellijk de indruk, dat hij een ambtenaar van Scotland Yard was of op zijn minst een particulier detective. Even scheen het er naar uit te zien, dat hij mij te pakken had, doch op het laatste nippertje wist ik hem buiten westen te slaan. Ik heb hem nu aan handen en voeten geboeid in mijn werkplaats achter gelaten. Ik wilde je alleen even laten weten, dat dit geen enkele verandering aanbrengt in onze plannen voor morgenavond. Wij moeten die twee duizend pond in ontvangst nemen en daarna zullen wij ons wel van onze gevangene proberen te ontdoen. Zorg er voor morgenavond om acht uur bij me thuis te zijn. We kunnen dan nog enkele bijzonderheden bespreken alvorens te vertrekken. Verder nog iets bijzonders? Neen? Goed, dan tot morgenavond acht uur.

Hij hing op en nam van een klein tafeltje een envelop waarin zich een aantal foto's bevonden. Met deze foto's zette hij zich in een gemakkelijke fauteuil en bekeek ze één voor één.

Het waren foto's die allen betrekking hadden op ontmoetingen tussen Lord Beatty en Grace Swanson, ontmoetingen, die in het teken stonden van een grenzeloze intimiteit, hetgeen op de foto's duidelijk zichtbaar was.

Carol Heggen lachte onwillekeurig toen hij er aan dacht wat voor een gezicht Lady Beatty zou trekken, wanneer zij deze foto's onder de ogen zou krijgen. En de copieën, die hij er van bezat, zouden altijd nog eens een volgende keer dienst kunnen doen.

Hij prijsde zich gelukkig en voelde zich sterk met de wetenschap, dat Sir Neville Carlisle aan handen en voeten geboeid lag in zijn werkplaats in de kelder van het instituut. Hij vroeg zich weliswaar af wat hij uiteindelijk met de man aan moest, want ondanks zijn scrupuleusheid voelde hij er niet veel voor een moord op zijn geweten te hebben.

En bovendien was Sir Neville gewond door een kogel uit zijn revolver, waardoor de mogelijkheid bestond, dat hij in de komende nacht en dag dood zou bloeden.

Het vooruitzicht, dat hij binnen vier en twintig uren twee duizend pond in zijn bezit zou

hebben vervaagde echter alle bezwaren, die de laatste uren bij hem waren opgekomen en deden hem tevreden glimlachen toen hij naar zijn slaapkamer ging om zich te ontkleden.

- 0 -

HOOFDSTUK V.

Waarin John Templar een vijl hanteert en op vreemdsoortige wijze met poetslappen omspringt.

Toen Templar tot bewustzijn kwam was het volkomen duister in de kelderruimte waar hij lag. Boven hem, in de marmeren gangen, hoorde hij regelmatig voetstappen van cliënten en personeel.

Het was dus reeds negen uur geweest, waaruit hij kon concluderen, dat hij minstens negen uur buiten bewustzijn was geweest.

Langzaam begonnen zijn hersens weer te werken. Hij trachtte zich te herinneren wat er de vorige avond precies gebeurd was. Zeker, hij zag duidelijk het figuur van Carol Heggen voor zijn geest met de dreigende revolver in zijn hand. En plotseling herinnerde hij zich, dat Heggen hem gewond had.

Hij wilde naar zijn linker bovenarm grijpen en bemerkte toen eerst, dat zijn handen geboeid waren, evenals zijn voeten trouwens. Doch Templar was dikwijls genoeg in zijn loopbaan van avonturier geboeid geweest om onmiddellijk te voelen, dat de touwen niet door een vakman om zijn lichaam gesnoerd waren.

Nadat hij zich enkele malen had rondgewenteld, begonnen zij reeds lossen te zitten en na een kwartier was hij eindelijk in staat zich op te richten, al had dit hem ontzettend veel moeite gekost. Hij kon zijn voeten enkele centimeters uit elkaar brengen en voetje voor voetje schuifelde hij in het donker over de betonnen vloer tot hij met zijn buik tegen iets aanbotste. Het bleek de werkbank te zijn, waaraan Heggen had staan werken. De vijl moest er dus nog opliggen. Hij ging op de tafel zitten en bewoog zich al zittende voorwaarts, terwijl zijn vingers over de tafel tastten tot hij de vijl had gevonden.

Het kostte hem precies zes minuten om de koorden door te vijlen. Maar het waren minuten geweest, die enorm veel energie verbruikt hadden en hem dermate hadden afgemat dat hij zeker een kwartier nodig had, om weer

bij te komen. Toen rekte hij zich uit, stak zijn lantaarn aan, die nog steeds in zijn zak zat en kwam kort daarop tot de conclusie, dat de kelderdeur met een gewone sleutel was afgesloten. Ook ditmaal kwam het kleine nikkelen apparaatje in werking en nog geen minuut later draaide de deur open. Snel liep hij de gangen door. Hij herinnerde zich nog precies de weg, welke hij gisteren gekomen was en het duurde dan ook niet lang of hij liep de zeventien treden van de keldertrap op naar boven.

In de gang was het rustig. Hij zag niemand en snel spoedde hij zich naar de kamer van Fritz Kartman, die in een stoel het ochtendblad zat te lezen.

— Maar, Sir Neville, riep Kartman uit, wat ziet u er uit. Uw jas zit onder het stof en uw hele gezicht is smerig.

— Ik ben op straat door een fiets ondersteboven gereden, Fritz. Ik wilde graag dat je even een kleerschuijer gaf.

Fritz Kart borstelde de avonturier zorgvuldig af en even later verliet Templar het instituut voor schoonheid en lichaamscultuur.

Zijn sportwagen stond nog steeds op de hoek van Regent Street geparkeerd. Zijn linker arm deed lelijk pijn en was stijf alsof hij zes maanden in het gips had gezeten.

Als kundig medicus wist hij echter de oorzaken hiervan en zonder de wonde gezien te hebben wist hij reeds, dat het een schampschot was en dat het bloeden had opgehouden, hetgeen een grote geruststelling voor hem was.

Snel reed hij huiswaarts waar Maryse in de salon zat te wachten. Het was haar aan te zien, dat zij de hele nacht niet in bed geweest was en tot nu toe had zitten wachten op zijn thuiskomst.

— John, riep ze verheugd uit, waar kom je vandaan? Is er iets gebeurd?

— Maryse, ik zal je alles vertellen, maar geef me eerst een grote bak heet water en verband.

— Ben je gewond?

— Vraag niet zoveel en doe alsjeblieft wat ik je verzoekt heb.

Maryse gehoorzaamde als een gewillig schoolmeisje. Ze hielp hem de vleeswonde reinigen en verbond de hele bovenarm stevig met verband, waarna Templar zich onmiddellijk beter voelde.

— En zou je me nu een straffe whiskey-soda willen geven, kindje?

Ook dit gaf Maryse hem en toen moest hij bezwijken voor haar nieuwsgierigheid.

Hij vertelde haar wat er in de afgelopen

nacht geschied was en hoe hij uiteindelijk had weten te ontvluchten.

— Dus Heggen is de man, die we zoeken moeten, meende Maryse.

— Heggen is onze man, ja.

— Maar misschien is Heggen alleen maar een ondergeschikte en is zijn baas misschien wel die Dr. Gingrich. Weet jij het?

— Ik geloof niet, dat Dr. Gingrich iets met de zaak te maken heeft, zei Templar.

— Goed, dat heb ja al zo vaak beweerd, maar Carol Heggen vond je ook een sympathieke vent en uiteindelijk heeft hij geprobeerd je aan flarden te schieten.

— Dat was mijn eigen stomme schuld.

— Accoord. Maar hij heeft het toch maar geprobeerd. Tegenspreken kun je dat niet.

— Maryse, als je eens wist hoe blij ik ben, dat dit avontuur bijna achter de rug is.

— Ben je daar zo zeker van?

— Ja, vanavond knip ik Heggen wanneer hij het geld van Lady Beatty in ontvangst neemt.

— Vanavond?

— Op de weg van Londen naar Windsor zal hij de wagen van Lady Beatty doen stoppen en het geld aannemen. Lord Beatty belde me gisteren toch op. Welnu, hij had een briefje ontvangen van Heggen, waarin instructies gegeven werden over de tijd en plaats waar de overdracht plaats zou moeten vinden.

— En hoe wil jij dan toeslaan?

— Ik kruip vanavond in de auto van Lady Beatty. Ik verstopt me achterin. Zodra op de buitenweg de wagen tot stoppen gedwongen wordt, kan ik tussenbeiden komen en Heggen grijpen.

— Hoe voelt je arm?

— Best. Ik zou er een geweldige slag mee kunnen toedienen als ik dien Heggen in mijn vingers krijg. Die vent met zijn sympathieke snuit hangt me kilometers lang de keel uit. Ik kan me alleen niet voorstellen, dat hij dat zaakje helemaal alleen opknapt. Hij moet haast wel iemand hebben, die hem met verschillende dingen behulpzaam is. Het is me na vannacht natuurlijk duidelijk, dat hij al die camera's en microfoons des nachts heeft aangelegd teneinde rustig en ongestoord te kunnen werken. Maar toch... die Fritz Kartman vertrouw ik overigens ook niet al te best. Hij ziet er wel erg onschuldig uit met zijn logge lichaam, maar bepaalde opmerkingen en uitlatingen hebben mij de overtuiging gegeven, dat hij best iets kon hebben uit te staan met de chantage-affaire.

— Enfin, de komende dagen zullen we wel meer omtrent deze geschiedenis vernemen. Wil je niet graag ontbijten?

Templar glimlachte haar toe en zei:

— Maryse, kindejelief, je bent een schat. Ik begin te geloven, dat jij alles van mijn gezicht af kunt lezen. Ik heb een enorme honger. Kom, gauw, vraag of James wat voor me klaar maakt, veel gebakken eieren met veel ham en veel geroosterd brood. Ha, wat zal dat smaken....

- 0 -

Omstreeks elf uur die morgen bracht Lord Beatty een bezoek aan Grace Swanson in haar woning, waar hij de dag te voren door zijn eigen echtgenote met een pistool bedreigd was.

— Grace, lieveling, zei hij, meende je het werkelijk toen je gisteren zei, dat je mij niet meer wilde hebben?

Grace glimlachte zwakjes en haalde de schouders op.

— Och, Pierce, ik weet niet of je het begrijpt, maar ik ben uiteindelijk — als ik voor de keus gesteld word — liever jouw kwijt dan mijn leven. Ik hang aan het leven Pierce, ik wil het leven inademen met volle teugen, er van genieten. Jij bent zoveel ouder dan ik en hebt voldoende van het leven genoten waarschijnlijk. Maar ik ben nog jong en levenslustig. Ik kan je alleen zeggen, dat die scène van gistermiddag me totaal van streek gemaakt heb. Ik ben vandaag nog geen deur uit geweest en ik ben ook niet van plan mijn huis te verlaten.

— Ik had juist willen vragen of we niet ergens samen konden gaan lunchen?

— Ben je gek geworden, Pierce? Hoe kom je er bij, dat wij ons in het openbaar zouden wagen, vooral nu het geheim van onze verhouding reeds uitgelekt is.

— Ik krijg de indruk, dat je niet meer zoveel van me houdt als voorheen, Grace.

— Pierce toch, zeg niet van die domme dingen. Ik ben alleen ontzettend moe en heb verschrikkelijke hoofdpijn. Ik heb de hele nacht geen oog dicht gedaan. Het was een nachtmerrie. Ieder ogenblik van de nacht zag ik je vrouw voor me staan met een pistool in haar hand. Ik hoorde schieten en gillen. Het was afschuwelijk. Kun je je dan niet voorstellen, dat eerst mijn hersens en zenuwen tot rust moeten komen voordat ik weer kalm en redelijk met je kan praten? Toe, Pierce-lieveling, laat me vandaag met rust. Ik heb er zo'n behoefte aan.

— Goed, als ik je er een genoeg mee doe, zal ik je verzoek niet van de hand wijzen. Ik kom morgen in de loop van de ochtend even langs om te vragen, hoe het er mee is. Beterschap, Grace.

Hij kuste haar op het voorhoofd en verliet de woning om naar zijn ministerie te gaan. Terwijl zijn wagen hem naar de plaats van bestemming bracht waren zijn gedachten bij de vrouw, die hij zojuist achter gelaten had. Hij dacht niet meer aan zijn eigen vrouw, die nog steeds niet hersteld was van de zenuwshock en die door zijn schuld vanavond de man moest gaan ontmoeten, die hem chanteerde.

Hij was die morgen weer geheel in de ban van Grace's schoonheid, die hem boeide als een exotische bloem, die een eigenaardige, ondefinieerbare geur verspreidt.

In gedachten staarde hij uit het raampje naar het drukke verkeer van de hoofdstad. Hij pijnigde zijn hersens met het zoeken naar een oplossing, die zowel voor Grace als voor hem, als ook voor zijn vrouw bevredigend genoemd kon worden. Doch hij vond niets.

- o -

De grote Morris van Lady Beatty suisde met een behoorlijke vaart over de brede asphaltweg in de richting van het stadje Windsor, dat niet ver buiten Londen gelegen was.

Lady Beatty hield haar blikken strak op het wegdek gericht en verkeerde in grote spanning. Op haar voorhoofd hadden zich kleine zweetdruppeltjes gevormd, die een gevolg waren van de te grote inspanning, welke zij na haar zenuwshock niet had kunnen verdragen. Zij was inderdaad aanmerkelijk gerustgesteld door de wetenschap, dat zich een man in de wagen bevond, die zich indien dit noodzakelijk mocht blijken haar lot zou aantrekken en haar verdedigen. Sir Neville was sympathiek. Hij had haar gered van een verschrikkelijke daad, die zij op het punt had gestaan te begaan.

Templar daarentegen was volkomen kalm. Hij lag half op zijn kniën voor de achterbank en stak zo nu en dan zijn hoofd eens omhoog om op de weg voor of achter hem te kijken. Ze waren Windsor al aardig genaderd en ieder ogenblik verwachtte hij, dat een snelle wagen hen achterop zou komen en hen zou dwingen te stoppen.

Het duurde evenwel nog ruim tien minuten, toen de lichten van Windsor reeds in het zicht

kwamen, voordat Templar's aandacht gevestigd werd op een bekend geluid, dat zijn trommelvliezen deed trillen. Het was een sterk zoemend geluid dat achter hem vandaan kwam; hij hoorde het zuigen van de wind langs de carrosserie en weldra viel een scherpe stralenbundel de Morris binnen.

Templar trok zijn hoofd zo ver mogelijk achter de rug van de bank weg en wachtte gespannen af. De wagen, die hen had geprobeerd in te halen reed thans vlak naast hen en even later hoorde hij een stem:

— Lady Beatty, wilt u stoppen?

Templar herkende die stem. Hij had die stem nog niet zo lang geleden gehoord. De man, die het bevel gegeven had was inderdaad Carol Heggen, waaruit bleek, dat zijn vermoeden dus op waarheid had berust.

Lady Beatty liet de gaspedaal los en trapte op de voetrem en even later stopte de Morris langs de kant van de weg. De andere wagen reed er enkele meters voorbij en stopte dan eveneens.

Carol Heggen stapte uit. Hij opende het portier van de Morris en hield uitnodigend zijn hand op.

— Hebt u het geld meegebracht, Mylady? vroeg hij.

— Ja.

— Mag ik u dan verzoeken het mij te overhandigen.

— Zeker.

Heggen hield zijn hand nog steeds uitgestrekt en toen Lady Beatty niet dadelijk aanstalte maakte om aan zijn uitnodiging gehoor te geven, werd hij zenuwachtig en derhalve onbeschoft.

— Nou, vooruit, een beetje snel, dame, ik heb geen zin om mijn kostbare tijd hier te staan verspillen.

— U hebt nogal haast, hè? vroeg Lady Beatty.

— Dat heb ik zeker, luidde het norske antwoord. Kom, waar is het geld.

— Het zit in een zwart lederen tas, die op de achterbank staat.

Heggen maakte een beweging alsof hij het portier openen wilde en achterin stappen om de tas te pakken, doch op het laatste ogenblik scheen hij zich te bedenken.

— Doe het licht achterin op, beval hij.

— Dat gaat tot mijn spijt niet omdat het stuk is.

Heggen trok een revolver en opende het portier, terwijl hij de loop van het wapen naar

lichaam door de opening, terwijl zijn linker hand op de bank tastte. Juist toen hij meende iets te voelen werd zijn hand, waarin hij de revolver geklemd hield, vast gegrepen en omgedraaid. Hij uitte een kreet van pijn en op het zelfde oogenblik lag de revolver in Templar's hand. De avonturier trok nu het hele lichaam van Heggen naar binnen, gaf hem met zijn knie een behoorlijke stoot tegen de kin en opende het portier aan de andere kant om zelf uit te stappen.

Heggen was buiten kennis doch kwam even later weer bij, hetgeen Templar aanleiding vond om hem met de kolf van de revolver opnieuw te bewerken, zoals Heggen het hem de vorige avond had gedaan.

— Is het gelukt, Sir Neville? vroeg Lady Beatty zwakjes.

— Ja. Alles is in orde.

Hij wierp een blik in de richting van de wagen waarmede Heggen gekomen was en zag hoe een van de portieren voorzichtig werd geopend. Dit betekende, dat er dus nog een passagier in de wagen zat, die waarschijnlijk op het punt stond er tussenuit te gaan.

Templar legde de revolver wat steviger in zijn handpalm, sprong vooruit en rende in de richting van de auto. Toen hij hier aankwam werden juist een paar mooie vrouwenbenen naar buiten gestoken en verscheen even later de rest van het lichaam, dat over deze onderdanen de beschikking had.

Templar bleef doodkalm staan en wachtte tot de vrouw zich omgedraaid zou hebben opdat hij haar gezicht zou zien. Ze scheen evenwel andere plannen te hebben. Ze liep — zonder zich om te draaien — vooruit in de richting van Windsor en was weldra in de duisternis verdwenen. Dit mocht Templar niet toestaan. Opnieuw begon hij te sprinten en binnen een tiental seconden lag zijn hand stevig om haar bovenarm en draaide hij het lichaam om. Hij herkende de vrouw, die tegenover hem stond, en opnieuw werd een vermoeden, dat de vorige dag bij hem opgekomen was, bewaarheid. Hij staarde doordringend in de blauwe ogen van de knappe vrouw en een glimlach van voldoening gleed over zijn gezicht.

— Wel, wel, miss Swanson, u had ik zeker niet hier verwacht. Bent u aan het rijden met Carol Heggen? Ja, het schijnt, dat hij een leuke band heeft. Kom, stapt u maar weer in dan zal ik u naar Londen terug rijden.

Doch op hetzelfde oogenblik snerpde een hartverscheurende gil door de stilte van de avond.

En onmiddellijk daarop werd de Morris gestart, gedraaid en reed de wagen de weg af naar Londen.

Templar had onmiddellijk begrepen wat er gebeurd was. Hij duwde Grace Swanson op de voorbank, kroop zelf achter het stuur, startte, liet de wagen draaien en begon de achtervolging.

Het werd met recht een rit op leven en dood. De weg kronkelde zich door het Engelse landschap en ieder oogenblik dreigde een tegenligger om een verraderlijke bocht vandaan te komen. Niettemin had Templar de gaspedaal tot op de bodem ingedrukt en bemerkte hij na enige tijd, dat hij begon in te lopen. Het ging evenwel uiterst langzaam. Hij maakte zich daarbij nog zorgen over het lot van Lady Beatty, die wellicht door Carol Heggen buiten bewustzijn was geslagen, hetgeen haar toch reeds geschokte zenuwgestel zeer zeker geen goed zou doen.

Na ongeveer tien minuten gereden te hebben, was hij de wagen tot op twee meter genaderd. Hij week wat meer naar rechts uit en begon te passeren. Er was weinig verkeer op de weg, hetgeen zijn manoeuvres aanzienlijk vergemakkelijkte. Hij reed nu vlak naast de Morris, waarin Heggen met een van angst en haat vertrokken gezicht achter het stuur zat. De ogen van de man fonkelden kwaadaardig in de lichtjes van het dashboard en Templar zag, dat er een moordzuchtige trek om de stijf gesloten mond lag.

Heggen was in elk geval ongewapend aangezien Templar zijn revolver had afgenomen en het niet waarschijnlijk was, dat de man met twee wapens op reis was gegaan.

Hij was de Morris inmiddels voorbijgetrokken en begon nu te snijden. Door een snelle beweging van het stuur schoof de wagen naar links tot vlak voor de Morris, die onmiddellijk vaart minderde. Templar liet de gaspedaal langzaam opkomen en trapte de rem in. En nog voor de wagen goed en wel stil stond was Templar er reeds uitgesprongen. Hij rende naar achteren en toen hij bij de wagen aankwam en het portier wilde openen, sloeg dit met kracht tegen zijn borst. Voor een kort oogenblik was hij buiten adem. Het scheen dat zijn hele borstkas was ingedrukt onder het gewicht van een stoomwals. Doch hij wist zich vrijwel onmiddellijk te herstellen en dook af op de man, die achter het stuur zat. Van zijn revolver maakte hij geen gebruik. Hij sloeg de beide handen om de keel van de misdadiger en trok hem vervolgens achter het stuur vandaan. Heg-

gen lag te gorgelen als een jong varken, dat ter slachting wordt geleid en trapte met zijn voeten en sloeg met zijn armen. Doch de greep om zijn keel werd langzaam strakker. Hij dreigde te stikken en zijn lichaamskrachten begonnen reeds af te nemen.

Toen Templar dit bemerkte liet hij het lichaam van de man op de weg vallen en bleef een kort ogenblik naar hem staan kijken. Vervolgens keerde hij naar de Morris terug, constateerde, dat Lady Beatty alweer van de schrik bekomen was en vroeg haar of zij in staat zou zijn naar Londen terug te rijden.

— Ja, dat zal wel gaan, Sir Neville, zei ze.

— Bent u er absoluut zeker van?

— O, jawel. Ik heb een ontzettende wilskracht. Morgen zal ik natuurlijk de terugslag wel krijgen, doch op het ogenblik voel ik geen pijn of niets. U wilt natuurlijk, dat ik de Morris terugrijd met die vrouw er in terwijl u de andere wagen met... met hem neemt. Is... is hij dood?

Templar schudde het hoofd en stak een sigaret op.

— Neen, maar het had niet weinig gescheeld of ik had hem geworgd.

Hij liep weg en beval Grace Swanson uit te stappen en plaats te nemen in de Morris naast Lady Beatty. Uit de bagageruimte haalde hij enkele touwen, waarmede hij de vrouw stevig aan handen en voeten bond, terwijl hij haar bovendien nog een poetsdoek in de mond stak.

— Zo, Lady Beatty, van haar zult u onderweg geen last hebben. Ze kan hoogstens misselijk worden van die lap in haar mond, doch overgeven zal ze niet kunnen. Rijdt u maar voort, ik volg wel in de andere wagen.

Hij klapte het portier dicht en trok Heggen onder zijn armen mee naar de andere auto, waar hij de man naast hem op de bank neerzette. Zelf nam hij achter het stuur plaats en zette de wagen in beweging.

Heggen hing slap als een vaatdoek tegen zijn schouder en zou geen moeilijkheden meer kunnen veroorzaken. Hij volgde de Morris op korte afstand en na een half uurtje werden de eerste huisjes van de voorstad bereikt. Hier werd de snelheid iets verminderd en weldra reed men de City binnen.

- 0 -

Inspecteur Marlowe van Scotland Yard was zeer verbaasd, toen John Templar zijn kamer binnenstapte.

— Wel, wel, Sir Neville, wat voert u hierheen op dit late uur?

Templar ging zitten op een stoel en stak een sigaret aan.

— Hebt u wel eens gehoord van het Institute for Psychical Culture en Beauty?

— In Regent Street?

— Juist. Welnu, dit is een instituut waar men zich kan laten masseren, waar men Turkse en stoombaden kan nemen, kortom waar men zijn lichaam in goede conditie kan laten houden. Doch de directie van dit instituut, dat door slechts het beste publiek bezocht wordt, geeft aan de cliënten de gelegenheid tot rendez-vous. De een of andere rijkaard kan er dus ongestoord in een kamer zijn vriendinnetje ontmoeten en zo voort. U begrijpt wel wat ik bedoel niet waar? Welnu, een van de vaste bezoekers was Zijne Excellentie Lord Beatty, Minister van Openbare Luchtvaart. Lord Beatty plachtte in het instituut regelmatig zijn vriendinnetje te ontmoeten, de bekende Grace Swanson, de actrice. Nu was er in het instituut een man werkzaam, die in deze ontmoetingen een mogelijkheid van chantage zag. Hij deed dit en nam als eerste slachtoffer Lord Beatty, die zijn overspel met twee duizend pond had moeten betalen, indien niet ik bijtijds tussenbeiden had kunnen komen.

De chanteur in kwestie, Carol Heggen, zit beneden in de wacht, alsmede zijn verloofde en medeplichtige, Grace Swanson.

— Maar u zei, dat Grace Swanson de vriendin was van Lord Beatty? riep Marlowe uit.

— Dat zei ik ook. Maar in feite is ze de verloofde of zoiets van Heggen en heeft ze zich alleen op Lord Beatty geworpen om deze in een compromitterende positie te brengen, waardoor hij gechanteerd zou kunnen worden. Begrijpt u mij?

Het was Marlowe nog niet helemaal duidelijk, doch nadat Templar nog een half uurtje over dit onderwerp had uitgewijd, kende de inspecteur alle bijzonderheden van de zaak.

— En dat hebt u allemaal gedaan zonder onze hulp?

— Vanzelfsprekend, antwoordde Templar. Als Scotland Yard er zich mee bemoeid had was een schandaal niet te voorkomen geweest en had Heggen waarschijnlijk nog vrij rondgelopen. In ieder geval heb ik twee duizend pond verdiend.

— Waarmee?

— Met deze affaire, inspecteur. Lord Beatty kwam mijn hulp inroepen omdat hij een schan-

daal vreesde. Hij beloofde mij twee duizend pond, indien ik dit gevaar kon afwimpelen en de chanteur onschadelijk maken. Ik heb zojuist zijn echtgenote naar huis gebracht en daar heeft hij mij het geld gegeven.

Templar stond op, knoopte zijn jas dicht en zette zijn hoed op.

— Kom, inspecteur, ik ga er eens vandoor. Morgen vroeg ben ik weer hier om een officiële

verklaring over het geval af te leggen. Goedenacht, inspecteur Marlowe, en.... happy dreams....

De deur viel achter hem dicht en de stilte in de werkkamer van de inspecteur was weer teruggekeerd. Tien minuten later nam ook Marlowe jas en hoed en begaf zich naar de wacht, waar hij bevel gaf Carol Heggen en Grace Swanson op te sluiten.

EINDE.

Over 14 dagen verschijnt: no. 44

DE GOUDEN BAORI

'n Bijzondere attractie voor onze lezers!

Om het contact met onze trouwe lezeressen en lezers te verstevigen, hebben wij besloten regelmatig een

Kosteloze verloting

te houden met een
HOOFDPRIJS VAN TIEN GULDEN
en verdere prijzen tot een totale
waarde van veertig gulden!

Om aan deze verloting te kunnen deelnemen, is het voldoende onderstaand biljet in te vullen, uit te knippen, en binnen 14 dagen in open envelop met 2 cts postzegel te zenden aan:

B.H.S. UITGEVERSBEDRIJF - ROKIN 174 - AMSTERDAM - TELEF. 32540
(Ook onze Belgische lezers gelieve hun biljet aan dit adres te zenden.)

- 1e prijs f 10.-
- 2e " jaar abmt. John Templar *
- 3e " " Spionage
- 4e " " Gentlemen-Magazine
- 5e " halfj.abmt. John Templar
- 6e " " " Spionage
- 7e " " " Gentlemen-Magazine *

Verzuim niet aan deze kosteloze verloting deel te nemen, want het winnen van een prijs is zeker de moeite waard!

De winnende nummers en namen van de prijswinnaars worden in een der volgende nummers van John Templar bekend gemaakt!

(Hierlangs afknippen)

Naam ..... Beroep .....

Adres ..... Leeftijd .....

Woonplaats .....

N° 3515

Vul de volgende vragen in:

1e vraag: Wat denkt U over onze John Templar verhalen?

.....
Bevredigen zij U, ja of neen .....

2e vraag: Welke nummers van John Templar vond U het beste?

.....
Welke soort verhalen zoudt U voor de toekomst wensen?